

HZ. MUHAMMED

"... Bunu söylemek ne kadar tuhaf olsa da benim için Muhammedilik, Haça tıpmaktan (Hıristiyanlık'tan) mukayese edilemeyecek kadar yüksekte duruyor. Eğer insan, seçme hakkına sahip olsaydı, aklı başında olan her bir insan, şüphe ve tereddüt etmeden Muhammedliği; tek Alah'ı ve onun Peygamberini kabul ederdii."

Lev N. TOLSTOY (1828-1910)

Ünlü Rus yazarı L. N. Tolstoy, 1908 yılında, Abdullah El-SÜHREVERDİ'nin Hindistan'da basılmış "Hz. Muhammed'in Hadisleri" kitabını okumuştur. Okuduğu hadislerden bir risale (kitapçık) tertip etmiş, bunu Rusya'nın 'Posrednik' adlı yayınevinde bastırmıştır.

Rus halkı ve özellikle Rus aydınları, L. N. Tolstoy'u ilahi bir kuvvete sahip gibi seviyorlardı ve onun İslamiyeti kabul etmesinin dayulmasının Rus toplumu içinde İslam'a güçlü bir akım başlatabileceğini biliyorlardı. Bu yüzden de Tolstoy'un Hz. Muhammed'in hadislerinden dellediği kitapçığını KGB gibi Rus istihbarat birimleri gizli tutmaya, unutturmaya ve basılmasını engellemeye çalışıyorlardı. Tolstoy, bu risale (kitapçık) ile Rus okurlarını, Hz. Muhammed'in hadisleriyle tanıştırmıştır. Hadislerden seçtiği konularda 'bakirlik' ve 'eşitlik' gibi kavramları esas almış, Rus halkına ve onları aldatanlara bir den veri nitelikte olmasına özen göstermiştir.

Tolstoy, seçip kitapçık haline getirdiği bu hadislerle, gerçek adalet ve eşitliğin, gerçek kardeşlik ve fedakârlılığın yerinin İslam olduğu, hatta insana saygı ve sevginin ve daha ötesinin de yerinin yine İslam olduğunu vurgulamak istemiştir...

Prof. Dr. Telman Hurşidoğlu ALİYEV

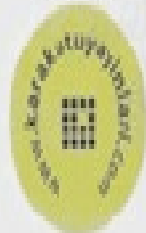
FİYATI
295 YTL

ISBN 975-8658-93-X

KARAKUTU

9 799758 658939

TOLSTOY

Ünlü Rus Yazarın İslam
Peygamberi İle İlgili Kayıp Risalesi

HZ. MUHAMMED

GİZLENEN KİTAP

KaraKutu

ÖZEL BASKI
FİYAT
3.95
YTL

Karakutu Yayınları: 74 Dünya Edebiyatı: 05

© 2005, Karakutu Yayınları

© Bu kitabın her türlü yayım, proje ve eserde yer alan tüm mektupların basım, yayım, çoğaltma ve yayma hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince Karakutu Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye aittir. Yayın Yönetmeni: Rasih Yılmaz Yayın Koordinatörü:

Asya Çağlar Editör: Z. Aybike Yılmaz

Proje Sorumlusu: Arif Arslan

Kapak Tasarım: Karakutu Ajans - Hüseyin Özkan İç Tasarım: Burhan Maden

Baskı: Kilim Matbaası - Zeytinburnu/İstanbul

Adres: Maltepe Mah. Litros Yolu, Fatih Sanayi Sitesi. No: 12/204

ISBN: 975-8658-93-X

1. Baskı: Mayıs 2005 (10.000) 2. Baskı: Haziran 2005 (10.000) 3. Baskı: Temmuz 2005 (10.000) 4. Baskı: Temmuz 2005 (10.000) 5. Baskı: Temmuz 2005 (10.000)

İnternet: www.karakutuyayinlari.com E-mail: karakutu@karakutuyayinlari.com

KaraKutu

Cağaloğlu Yokuşu No: 6-8

Karvar Han Kat: 4 Cağaloğlu-İstanbul Tel: (0212) 519 83 74 (2 Hat) Faks: (0212) 519 83 77

Genel Dağıtım: Gülbahar Mah. Gayret Sk. No: 214 /2

Mecidiyeköy - İstanbul

Tel: (0212) 272 45 46 (Pbx) - Faks: (0212) 272 45 55

[HZ. MUHAMMED]

TOLSTOY

RUSÇA'DAN AZERİCE'YE ÇEVİRİ

Prof. Dr. Telman Hurşidoğlu Aliyev

Vakıf Tehmezoğlu Halilov

AZERİCE'DEN TÜRKÇE'YE ÇEVİRİ

Arif Arslan

KaraKutu

'Muhammed her zaman Evangelizm'in (Hiristiyanların) üstüne çıkıyor. O, insanı Allah saymıyor ve kendini de Allah ile bir tutmuyor. Müslümanların Allah'tan başka ilâhı yoktur ve

Muhammed onun peygamberidir. Burada hiçbir

muamma ve sır yoktur.'

Lev Nikolayeviç TOLSTOY

Yayıncının notu...

İnsanların bilmesi gerekenler

Tolstoy'un İslâm peygamberi Hz. Muhammed'in hadisleriyle ilgili risalesi (kitapçığı), uzun yıllardır Türkiye'de yayıncılar arasında bilinen, ama okuyucuya sunulamayan gizemli bir eserdir. Çünkü Tolstoy gibi dünyaca ünlü bir yazarın Hz. Muhammed'in sözlerine ilgi duyması ve bunu derleyip Rus halkıyla paylaşmak adına yayımlaması inanç ve kültür dünyası içinde alabildiğine önemliydi.

Tolstoy'un Hindistanlı alim Abdullah El-Sühreverdi tarafından hazırlanan "Hazret-i Muhammed'in Hadisleri" kitabından derleyip seçtiği hadislerden oluşan kitapçığı, orijinaliyle birlikte ortaya çıkartmak ve basmak ciddi çabalar ve araştırmalar gerektirdi bizim için. Tolstoy'un yalnızca İslâm peygamberinin hadislerini derleyip kendi imzası ile basıp yayımlamasının bile ne kadar önemli olduğunu bilmemize rağmen, bu kitapçığı destekleyen unsurlarla, var olan derlemeyi bir proje haline getirmenin daha iyi olacağını düşündük. Ve Tolstoy'un Müslümanlık ve İslâmiyet ile ilgili yazışmalarını ve anekdotlarını da elinizdeki esere farklı bölümler halinde koymaya karar verdik. Söz konusu mektuplara ve anekdotlara ulaşmak için ciddi araştırmalar yapıp belgelere

ulaşıldı; ardından ise asıllarına sadık kalınarak yeni bir edis- yon ile sizlere sunuldu.

Aslında Tolstoy'un Hz. Muhammed'in hadislerini der- leyip Çarlık Rusya'sında basması bile başlı başına bir olaydı; bunu da kesinlikle biliyorduk. Çünkü Tolstoy gibi bir dâhi- nin seçme hadisleri derlediği sırada hangi düşünce ve duygu ile bunu yaptığını hayal etmek ve onu anlamaya çalışmak bi- le insanın ufkunun genişlemesinde ciddi yardımlarda bulu- nabilirdi. Ama her şeyden önemlisi Tolstoy gibi bir dâhinin, Müslüman olma ihtimali ve İslâm'a duyduğu hayranlığın bir ifadesi olarak, küçük de olsa böyle bir derlemeyi hazırla- yıp insanlarla paylaşmak arzusunda olması ve bu kitapçığı bastırmasıydı.

Amacımız, olmayan bir olguyu, düşünceyi veya yazını varmış gibi sunarak bilinç altlarını aldatmaya yönelik bir gi- rişimde bulunmak kesinlikle değil. Varolanın ve gerçek ol- duğuna inandığımız şeylerin üzerindeki gizem perdesini kaldırarak belge, bilgi ve kaynaklarıyla sunmak. Çünkü bi- zim için Tolstoy'un 'Eğer insan, seçme hakkına sahip olsay- dı, aklı başında olan her Provoslav (Hıristiyan) ve her bir in- san, şüphe ve tereddüt etmeden Muhammediliği; tek Allah'ı ve onun peygamberini kabul ederdi.' sözü dahi bir kitap hacmindeki bilgi ve anlam kadar değerliydi. Ve insanlar ün- lü yazarın bu inanç kültüründeki değişimini ve değişim san- cılarını bilmeliydi.

Rasih Yılmaz

Önsöz

Tolstoy'un inancı

Dünyaca ünlü Rus yazar Tolstoy'un Hz. Muhammed is- mindeki risalesinin (kitapçık) bir sürü özelliği var. Öncelikle bu eser, baskı döneminde Hıristiyan Rusya'sında yazılıp 1909 yılında yayımlanmıştır. Bu risaleyi, Rusya'nın ve dün- yanın önemli yazarlarından biri, yaşadığı sürede dahi klasik kabul edilen Rus yazarı Lev Nikolayeviç Tolstoy derlemiştir. Büyük mülk ve servet sahibi olan Lev Tolstoy, dinî inançları- nın sağlam olması ve doğru olana hizmet etmesi ile tanın- maktadır. Benzerlerinden farklı olarak o, şovenistçe dinde ayırım yapanlardan olmamıştır. Bu doğru olana tutkunluğu ve dünyevi değerlere kıymet vermemesi onu dinî gerçeklere yaklaştırmıştır.

L. Tolstoy, Hz. Muhammed'e ve İslâm dinine duyduğu hayranlık sonucu derlediği bu eseriyle hiç kimseyi, özellikle yüksek kültürlü ve dinî bilgilere sahip, çağdaş dünyada ön- cül olan Türk okurlarını hayrete düşürmeyecektir diye düşü- nüyoruz.

L. Tolstoy, bu kitapçığı Çarlık döneminde derleyerek, kendisinin diğer eserleriyle birlikte 1909'da yayımlatmıştır. Tolstoy, bu eseriyle Rus okurlarını, Hz. Muhammed'in hadis- leriyle tanıştırmıştır. Cesaretle söyleyebiliriz ki, böylelikle

onların dinî düşünce ve terbiyesine tesir etmiştir. Burada hem Hz. Muhammed'in benliği, ilâhî kudrete dayanan fikir- leri, aynı zamanda Rusya'da dinî mü'min sayılan Tolstoy'un takdimleri kitapçığın etkisini arttırmıştır.

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği döneminde L. N. Tolstoy'un eserleri tekrar tekrar basılırken "Muhammed'in Kur'an-ı Kerim'e Girmeyen Hadisleri" derlemesi nedense hiç yayımlanmamıştır. SSCB'nin ilk yıllarında insanlara, "Ateist- lik" kimliği zorla kabul ettirilmiştir. Bu kimliği kabul etmedi- ği için 1938 yılında Repressiya kurbanları olarak anılan bir çok insan da idam edilmiştir. Böyle bir dönemde, doğal ola- rak L. Tolstoy'a da istisna gösterilmesi düşünülemez. Bu sansürcü yaklaşıma bir örnek vermek gerekirse; 1978 yılında (kitapçığın yayınından 70 yıl sonra) Azerbaycan Cumhuriyeti'nin en büyük dergisi olan Azerbaycan'da bu ri- salenin giriş bölümüne ek olarak Türk asıllı bir Generalin eşi olan Y. Vekilova'nın L. N. Tolstoy'a yazdığı mektubu, Azeri Türkçe'sine çevrilerek yayınlatılmak istenir. Bakû sansür ku- rulu yayına izin vermez. Sebep ise Tolstoy gibi bir dâhi Rus yazarın İslâm dinî ve Hz. Muhammed için yüksek ve olumlu fikirler dile getirmesidir. Redaktör bu yazı yüzünden dergi- nin yayını uzun süre geciktirir ve izin için bu kez Mosko- va'ya başvurur. Oradan "Evet, yayınlanabilir" cevabının gelmesiyle risale ve mektuplar okurla buluşur. Böylelikle bu kitaptaki mektuplar 1978 yılında ilk defa olarak Azerbaycan basınında Azeri Türkçe'sinde ve Rus dilinde yayınlanır. Tolstoy'un derlediği risale ve mektuplar oldukça ses ge- tirir. Ancak Tolstoy gibi dâhi bir kalem sahibi, İslâm'a büyük raĝbeti ve saygısı olan bir şahıs, eserine isim seçerken meto- dolojik bir yanlışa düşer. Bize göre İslâm, Rus İmparatorluğu döneminde açıkça yasaklanmasa da Rusya'da öğrenilmesi mümkün olmayan bir dindi. Bu yüzden Tolstoy da risalesine isim seçerken metod olarak bir yanlışı yapmıştı.

70 yıllık Sovyetler Birliği yıkıldıktan sonra dinî değerle- re yeniden önem verilirken, L. Tolstoy'un risalesi, 1990 yılın- da, kendi dili olan Rusça'da basılmıştır. Maalesef, Tolstoy'un hatasını risalenin Azerbaycan baskısının editörlüğünü yapan yayıncı Kayıbov da tekrarlamıştır. Biz ise bu kitabı çevirir- ken yapılan isim yanlışlığını İslâmi terminolojiyi baz alarak, teknik bir hata kabul edip düzeltmek zorunda kaldık. Tols- toy'un yayımladığı sırada risalenin adı: "Hz. Muhammed'in Kur'an'a Girmemiş Hadisleri" idi. Bizce bu isim yanlıştı. Çünkü Kur'an, Allah kelâmıdır. Hadis ise Hz. Muham- med'in sözleridir. Doğrudur, Hz. Muhammed, seçilmiş bir kuldur ama yine de kuldur. Bu konuda biz de, Tolstoy'un ri- salesinin isminin "Hz. Muhammed" olarak sunulmasının daha doğru olduğunu düşündük.

Bir konuya daha temas etmek istiyoruz ki, Rusya'da, Rus milletinden, İslâm'ı kabul etmiş Valeriya Porohova adın- da bir kadın vardı. Bu kadın bir Arap'la evlenmiş, 11 yıl eşiy- le birlikte Suudi Arabistan'da yaşamıştı. Bu arada İslâm di- nini iyice öğrenmiş ve Müslüman olmu ştu. Porohova, »Kur'an'ı Kerim'i Rusça'ya tercüme etmiş; İlahiyatçılar da bu tercümeyi beğenmişlerdi. Porohova Hanım, cesaretle Tolstoy ve İslâm konusunu medyada çok ciddi bir şekilde aydınlat- mıştır.

Bayan Porohova, L. N. Tolstoy'un, ömrünün son zaman- larında İslâm'ı kabul ettiğini ve bir Müslüman gibi toprağa verilmeyi vasiyet ettiğini Sovyet medyasında dile getirmiştir. Sovyet hükümeti, uzun yıllar bu gerçeği gizlemeye çalışmış- tır. Bayan Porohova, bu önemli belgeyi büyük cesaretle açık- layıp yayınlanmasını sağlamıştır. Bayan Porohova'nın açık- lamalarına göre, Tolstoy, İslâm kuralları ile defnedilmişti. Onun mezarının üstünde Hıristiyan sembolü olan 'Haç'ın ol- maması da bunun açık delili olarak gösterilmiştir.

Rus halkı, özellikle Rus aydınları ve bilginleri, L. N. Tolstoy'u ilâhî kuvvete sahip birisi gibi seviyorlardı ve onun

İslâm'ı kabul etmesi Rus toplumu içinde İslâm'a güçlü bir akım başlatabilirdi. Bu yüzden de Tolstoy'un İslâm'ı kabul etme ihtimalini dahi gizli tutmaya çalışıyorlardı. Rus Devleti, Tolstoy gibi bir dâhinin İslâm'a saygısını ve Müslüman olduğunun topluma duyurulmasına izin veremezdi. Bu yüzden Tolstoy'un Hz. Muhammed'in hadislerini derlediği risalesi (kitapçığı) uzun süre insanlardan gizlendi.

Bu kitapçıkta yer verilen hadisleri ve diğer İslâmî konuları, dikkatle inceleyip Türkçe'ye çevirerek, Türkiye'de yayımlanmasında yardımcı olan Dr. Arif Arslan'a teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Prof. Dr. Telman Hurşidoğlu Aliyev

Vakıf Tehmezoğlu Halilov

Bakû - Azerbaycan

Nisan 2005

Sunuş

Hz. Muhammed'e hayran bir yazar: Tolstoy

Tolstoy'un Müslüman olarak son nefesini verme ihtimalini bilmek dahi bir Muhammedi olarak alabildiğine sevindirici bir durumdu bizim için. Ve bu yüzden olsa gerek, böyle bir dâhinin Hz. Muhammed ile ilgili bir derlemesinin Türkçe'ye çevrilip kazandırılmasında katkıda bulunmak şahsım adına onur vericiydi.

Kaptan Cousteau Müslüman oldu ğunda Fransız "Match" dergisinde röportajını okumuştum ve inanmamıştım. Aynı şekilde 1983 yılının mayıs ayında, Clement Toret için de aynı dergide bir yazı okumuştum. Fransız Komünist Partisi genel başkanlığı yapmış biriydi Toret. "İnsanlık artık, komünizme değil, gerçek kiblesi olan Kâbe'ye dönecek, komünizm bitti..." diyordu ve Filistinli eşiyle birlikte, gazete ve dergilere çekinmeden pozlar ve demeçler veriyorlardı. Batı'da oldukça ünlü olan ve daha sonra Müslüman olanlar yalnızca bu isimler değildi tabi ki. Daha eskilere gidersek, Prens Bismark, Goethe ve benzerleri ile yine bir Rus olan A. Puşkin ve diğerleri de söz konusu. Bu diğerlerinden biri de, yazar Alev Alatlı'dan başka hemen hiç kimsenin haberi olmadığı 2000'lerin başında Müslüman olan Rusya'nın Din İşleri Başkanı Polosin'di.

İlginçtir ki, Polosin bütün Rus medyasının önünde Müs-

lümanlığını açıklarken şöyle diyordu:

"Kamuoyunda şahadet ederim ki ben Ortodoks Kilise- si'nin ne papazı nede müridiyim. Artık Müslüman'ım... Ka- muoyunda şahadet ederim ki ben kitaplı dinlerin Hazreti İb- rahim'den başlamak üzere tüm peygamberlerinin yüce gele- neği olan hakiki imanın takipçisi olarak, tek doğru dine şa- hitlik ettim. Sosyal hayatımı da inançlarım doğrultusunda şekillendirmeye karar verdim. Ve Müslüman oldum." Türkiye Cumhuriyeti Diyanet İşleri Başkanı Hıristiyan olduğunu açıklasa, büyük tartışmalar meydana gelmez mi? Hele Ortodoksluğun kalesi komşumuz Rusya'da nasıl yankı- lanır Polosin'in yaptığı? Ancak 1999 yılında, Rusya Ortodoks Patrikliği'nin Kamu Dernekleri ve dinî Örgütleri İlişkiler Ko- mitesi Başkanı ve Yüksek Sovyet Vicdan Özgürlüğü Komite- si Başkanı ve Rus Federasyonu Temsilciler Meclisi "DU- MA"da milletvekili de olan Başpiskopos "Viaçeslav Polo- sin" in (Türkiye Cumhuriyeti'nde Diyanet İşleri Başkanlığı makamına tekabül ediyor) Müslüman olması, nedense Tür- kiye'de hiç kimse tarafından duyulmamıştı ta ki Alev Alatlî dile getirene kadar.

Polosin, Moskova Devlet Üniversitesi Felsefe Fakültesi, Zagorsk Dini Mektebi ve Rusya Federasyonu Dışişleri Ba- kanlığı Diplomatik Akademi mezunuydu aynı zamanda. Ben bu müthiş bilgiyi, Alev Alath'nın, "Gogol'un İzinde Ay- dınlanma Değil, Merhamet" isimli kitabında okuyunca, önce inanmadım. Böylesi bir olayın duyulmamasının imkânsızlı- ğını düşündüm. Ancak biraz araştırınca yanıldığımı anla- dım.

Polosin, Müslüman olduğunu açıkladıktan sonra başına gelebilecek tehlikeler hakkında ne düşündüğü sorulunca şöyle diyordu: "Hepimiz faniyiz, önünde sonunda bu dün- yadan ayrılacağız. İnsanoğlunun vehimlerine itaat etmekten- se, Hakikat'e teslim olmuş olarak gitmek daha iyi!" Eşinin de Müslüman olduğunu açıklayan ve Ali adına alan Polosin, Rus steplerinde şimdilik bilinen ve daha önce

Hıristiyan olan son ünlü Müslümandı. 1978 yılında Moris Bucaille ve Roger Graudy gibi fikir adamları da Müslüman olmuştu. R. Graudy Müslüman olduğunda da aynı sevinci duymuştuk. Bunlar geçmişte komünizmin fikir babalarıydı. Kim bilir kimler nerede gizli veya açık, Tolstoy gibi İslâm'a girip Müslüman oluyorlardı da haberimiz yoktu.

Tolstoy, Müslümanlığı Komünizmin en üst seviyede temsil edildiği ve fikir olarak en kuvvetli olduğu bir zaman- da dile getirmişti. O zaman böyle bir işe girişmek için belki de işkence ve idamı göze almak gerekiyordu. Tolstoy işte bu- nu yaptı. Sanatının zirvesindeyken ve hiçbir şeye muhtaç ol- madığı bir dönemde bu işe girişmişti ki, ona bir mazeret bul- mak da mümkün değildi. Yani "Zayıftı, sığınmaya ihtiyacı vardı..." diyemezdi kimse.

Tolstoy, bütün bunları görerek ve bilerek Hz.Muham- med'in hadislerini derleyip Rus halkına sunuyordu. Zaten temelden yanlış olduğu belli olan komünizm veya komüniz- min alt yapısını oluşturan sosyalizm onu hiç sarmamış ve tam zirvede olsa bile onun nimetlerinden faydalanmak yeri- ne ayrılıp Müslüman gibi yaşamayı tercih etmişti.

"... Benim için Muhammedilik, Haça tapmaktan (Hıristiyan- lıktan) mukayese edilemeyecek kadar yüksekte duruyor. Eğer insan, seçme hakkına sahip olsaydı, akli başında olan her Provoslav ve her bir insan, şüphe ve tereddüt etmeden Muhammediliği; tek Allah'ı ve onun Peygamberini kabul ederdi..."

Yelena Vekilova'ya yazdığı mektubun bir paragrafında yukarıdaki cümleleri kuran Tolstoy, açıkça Müslümanlığa ve İslâm dinine hayranlığını ifade ediyordu. Rusça'dan çeviride küçük nüanslar olduğunu sandığımız diğer paragrafta da İs- lâm dininin, diğer dinlerin düştüğü duruma düşmekten kur- tarıldığını, Hz. Muhammed'in tebliğ ettiği dinin en son ve en mükemmel din olduğunu vurgulayarak, diğer dinlerdeki ba- tıl inançlara ve hurafelere dikkat çekiyordu.

Hadislerden seçtiği konular da "fakirlik" ve "eşitlik" gibi kavramlarla Rus halkına ve onları aldatanlara bir ders verir nitelikteydi. Tolstoy, seçip kitaplaştırdığı bu hadislerle, gerçek adalet ve eşitliğin, gerçek kardeşlik ve fedakârlığın yerinin İslâm olduğu, hatta insana saygı ve sevginin ve daha ötesinin de yerinin İslâm olduğunu vurgulamak istemişti... Tolstoy'un derlediği hadislerden birçoğunun kaynağını tespit ettik. Tespit edemediklerimiz belki de Kütüb-ü Sitte'nin dışındaki hadislerden olması ve Tolstoy'un da mektubunda temas ettiği *"az da olsa akla mantığa yatmayan ve gerçeği gölgeleyen şeylerin"* yani hurafelerin bulaştığını söylediği, anlaşılmayan hususlar da bu hadislere bakarak söylenmiş sözlerdir. Yoksa eğer Tolstoy, tek başına Kur'an-ı Kerim'i okuyup inceleme şansına ve bilgisine sahip olsa veya onu yorumlardan öğrenmeseydi, bu sözü İslâm için sarf etmezdi. Takdir edersiniz ki, Türkçe'ye yaptığımız çeviri ile risalenin kazandığı dördüncü bir kimlikten de bahsedebiliriz. Birincisi, Arapça'dan alınan hadislerin değiştirdiği ve Rusça'ya geçerken kazandığı kimlik... İkincisi, eski (klasik) Rusça'dan yeni Rusça'ya geçerken kazandığı kimlik. Üçüncüsü, Rusça'dan Azerice'ye geçerken kazandığı kimlik, dördüncüsü de Azerice'den Türkçe'ye geçerken kazandığı kimlik. Bu nedenle gerek mektuplardaki, gerekse hadislerdeki milli kültüre uygun lisanlar, daha fazla araştırma yapılmayı gerektirmektedir.

Bu kitapçığı ve mektupları Azerice'ye tercüme edip bize ulaştıran değerli büyüklerimiz Prof. Telman Aliyev ve Vakıf Halilov beyefendilere, Türk okurlarına sunmak adına ısrarcı olup tercüme bitene kadar ve proje sonlanana kadar da "merak ve heyecanla" bekleyen Karakutu Yayınları Yönetim Kurulu Başkanı Rasih Yılmaz'a teşekkürlerimi sunarım.

Arif Arslan Mayıs 2005 İstanbul

Lev Nikolayeviç Tolstoy

Dâhi bir yazarın hikâyesi

28 Ağustos 1828 tarihinde Moskova'nın güneyinde yer alan Tula şehrinin Yasnaya Polyana bölgesindeki çiftlik evinde, varlıklı ve asil bir ailenin dördüncü çocuğu olarak doğdu.

Henüz çocukluk çağını sürdürürken annesini yitirdi. Eğitim ve öğrenimiyle babası Kont Nikolay Tolstoy ilgilendi. Çocuk yaşlarda Fransızca ve Almanca'yı öğrendi. Babaannesini ve halaları, asil bir ailenin üyesi olarak yetişmesinde büyük rol oynadılar. Dokuz yaşını sürerken babası zehirlenerek öldürüldü. Hemen ardından babaannesini de yitirince, kardeşleriyle birlikte halaları tarafından sahiplenildi.

1844 yılında Kazan Üniversitesi'nde Doğu dilleri üzerine öğrenim görmeye başladı. Bu tarihlerde kendini bohem yaşama kaptırdı. İçki, kadın ve kumar ile geçen bu dönemde öğrenimini yarıda bırakmak zorunda kaldı. 1845 yılında bu kez hukuk öğrenimi görmeye başladı ama bunu da tamamlayamadı ve iki yıl sonra okuldan kovuldu.

On dokuz yaşına geldiğinde ailesinden kalan mirasın varislerinden biri olarak genç yaşında büyük bir servetin sahibi oldu. Yasnaya Polyana'daki çiftlik evi de mirasta ona kalmıştı ve yaşamını çok sevdiği bu evde sürdürmeye başladı.

1851 yılında, üzerinde derin etkiler bırakacak olan Kaf- kasya'ya gitti. Kafkasya'da bir askerî okula devam ederken 1853'te Osmanlılara karşı savaşmak üzere görev aldı. 1854'te Kırım ordusuna atandı ve Kırım Savaşı'na katıldı. 1856 yılın- da ordudaki görevinden ayrıldı.

Çocukluk anılarını anlattığı ve ilk eseri olan "Çocuk- luk"u 1851 yılında henüz yirmi üç yaşındayken yazmaya başladı.

Üzerinde büyük etkiler bırakan Kafkasya'daki halkların yaşamlarını, 1852 yılında kaleme aldığı "Hacı Murat" ve "Kazaklar" adlı romanlarında, Kırım Savaşı'nda yaşadıkları- nı ise 1855 yılında yayınladığı "Sivastopol Hikâyeleri"nde anlattı.

1857 yılında ilk önce Almanya'ya, ardından da 1860'da İngiltere, İsviçre ve Belçika'ya seyahat etti. Bu ülkelerin önde gelen düşünce insanları ve yazarlarıyla tanıştı.

1861 yılında Rusya'ya geri döndü ve Moskova'nın tanın- mış doktorlarından Bers'in kızı Sofya ile 22 Eylül 1862 tarihin- de evlendi. Bu tarihten itibaren çiftliğine çekilerek sade bir ya- şam sürmeye, sadece edebiyatla ve ailesiyle ilgilenmeye başladı.

1863 yılında en büyük eseri sayılan Savaş ve Barış'ı yaz- maya başladı. Bu kitabın yazımını 1869'da tamamladı. 1873 yılında Savaş ve Barış'tan sonraki en güçlü eseri sa- yılan Anna Karenina'yı kaleme almaya başladı. Üç çocuğunu ve halalarını yitirdiği talihsizliklerle dolu üç yıla yakın bir dönem içinde bu eserini bitirdi.

Hasta olan erkek karde şinin ölümünün kendisinde uyandırdığı etkiyle, yaşamının sonuna kadar hiç eksilmeye- cek ve sonu gelmeyecek olan karmaşalarını anlattığı "İtiraf- larım"ı kaleme almaya başladı.

"Savaş ve Barış" ile "Anna Karenina" dan sonra bir di- ğer güçlü eseri olan Diriliş'i, Anna Karenina'yı yazmayı ta-

marnladığı 1876 yılından yirmi yıl sonra yazmaya başladı. Bu zaman süresince yaşamında büyük sarsıntılar geçirdi ve dünyaya, insana, yaşama bakışında köklü değişimler yaşadı. Bu değişimlerle birlikte teolojinin ağırlığının hissedildiği, Allah, insan, yaşam ve ölümün sorgulandığı eserler kaleme alındı. "Din Nedir", "İvan İlyiç'in Ölümü", "İnsan Ne İle Yaşar", "Üç Ölüm" ve "Ölüm Manifestosu" gibi roman ile hikâyelerde bu temalar yoğun biçimde yer aldı.

1891-92 yıllarında Rusya'da yaşanan kıtlık ve salgın hastalık döneminde şahit olduklarının, bunun hemen ardından da en sevdiği çocuğu olan kızı Vanişka'nın yedi yaşında ölmesinin getirdiği ruh haliyle manevî yaşamı alt üst oldu. 1896 yılında ilk cümlesini kurduğu Diriliş, 1899 yılında tamamladı. Aynı tarihte, giderek artan huzursuz ruh hâlinin yansımalarının yer aldığı "Kreutzer Sonatı"nı yazmaya başladı.

Evliliğinin ilk yıllarında başlayan aile kavgalarının artık dayanılmaz hâl aldığı bir anda, ardında karısına yazılmış bir mektup bırakarak Yasnaya Polyana'daki evini terk ettiğinde tarih 9 Kasım 1910'u gösteriyordu ve Tolstoy seksen iki yaşındaydı.

Kendisini, yaşamın anlamını ve Allah'ı arayışı bütün ömrü boyunca süren Tolstoy, evini terk ettikten birkaç gün sonra Odesa-İstanbul üzerinden Bulgaristan'a gitme hazırlığı yaparken yolda zatürreye yakalandı. Astapovo'daki metruk tren istasyonunun bir odasında 20 Kasım 1910 sabahı saat 06:05'te gözlerini yaşama kapadı..

Vasiyeti üzere, yaşamının en güzel dönemi olarak nitelendirdiği çocukluğunun geçtiği kardeşleriyle birlikte oyunlar oynadığı, Yasnaya Polyana'daki çiftliğinin gölgeli ve sessiz bir köşesine gömüldü.

1.BÖLÜM

HZ. MUHAMMED

(L. N. Tolstoy, 1908 yılında, "Abdullah El-Sühreverdi"nin Hindistan'da basılmış "Hz. Muhammed'in Hadisleri" kitabını okumuştur. Okuduğu hadislerden bir kitapçık derlemiş, bunu Rusya'nın "Posrednik" adlı yayınevinde bastırılmıştır. Kitap, 1908 yılının ekim ayında "Muhammed'in Kur'an'a Girmemiş Hadisleri" isminde okuyucuya sunulmuştur. 1. Bölüm Tolstoy'un derlediği bu hadis kitapçığından oluşmaktadır. Kitapçığın ismi metodolojik olarak yanlış olduğu için daha sonra Hz.Muhammed olarak değiştirilmiştir.)

"Kalbimizde Allah'ın nuru vardır,

onun adı da vicdandır."

Tolstoy

Evrensel Tavsiye

Tolstoy'un İslâm Peygamberi Hz. Muhammed'e açık hayranlığını önceki bölümlerde dile getirmiştik. Ona bu hayranlığı Hz. Muhammed'in hadislerini okuması kazandırmış ve bunun üzerine Hindistanlı İslâm düşünürü Sühreverdi'nin hazırladığı hadis kitabını incelemiştir. Okurken not alıp, Hz. Muhammed'den mahrum olan Rus halkına ve kendisini hemen her konuda örnek alan diğer okuyucu kitlesi ile dost ve arkadaşlarına da Hz. Muhammed'i tanıtmak ve sevdirmek istemiş olmalı ki, "evrensel tavsiye ve uyarılarla" dolu bu hadis kitapçığını veya risalesini hazırlamıştır.

Hz. Muhammed'in sevgiye ait sözleri ve davranışları, hoşgörüsü, ahlâk, adalet, doğruluk ve daha birçok evrensel değerlerin yine Tolstoy'un ifadesiyle "aklı başında" bir insanı celp ve cezp etmemesi zaten düşünülemezdi. O da bu inceliği yakalamış, cihanın görüp göreceği en zeki ve duru vicdanlı insanlardan biri olarak, bu teşhis ve tespiti yapmış ve insanlarla paylaşacağını umut etmişti şüphesiz. İşte, dâhi yazarın bu dileği de bugün elinizde onun seçtiği bir demet hadislerle ve bu kitapçıkla gerçekleşmiş oldu.

Hz. Muhammed

"Allah'ım Sana Olan Sevgimi

Bana Bağışla"

"Hurma ağacının altında uyumuş olan Hz. Muhammed uyanınca, elinde bir kılıçla habersizce başucunda dikildi ve; "Ey Muhammed, seni benden kim kurtaracak?" dedi.

Hz. Muhammed:

"Allah!" diye cevap verdi. Dü'sûr'un kılıcı yere düştü.

Onu Rasûlullah aldı ve;

"Asıl şimdi seni benden kim kurtaracak?" dedi.

Dü'sûr, "Hiç kimse!" dedi. Rasûlullah onu serbest bırak-

tı ve "Kalk işine git" dedi.

Dü'sûr giderken, "Sen benden daha hayırlısın" dedi. Re-

sul-i Ekrem:

"Ben buna senden daha hak sahibiyim" dedi. Dü'sûr: "Ben de Allah'tan başka ilâh olmadığına ve senin Allah'ın Resulü olduğuna şahadet ediyorum" diyerek Müslüman oldu. Hz. Muhammed'in de en sadık arkadaşlarından biri oldu."(1).

"Allah'ım! Sana olan sevgimi, bana bağışla. Sevdiklerinin sevgisini de kalbime koy. Öyle yap ki, ben senin layık

bildiğin, sevdiğin işlerin uygulayıcısı olayım. Öyle yap ki, senin sevgini benim için, bana, aileme ve servetime olan sevgimden üstün eyle."

"Allah'ım! Senden sevgini ve seni sevenlerin sevgisini ve senin sevgine beni ulaştıracak ameli istiyorum. Allah'ım! Senin sevgini nefsimden, ailemden, malımdan, soğuk sudan daha sevgili kıl." (2).

* * *

"Hakikat insanlar için ne kadar acı olsa da, hakikati söyleyin!"(3).

"Din kardeşin zalim de mazlum da olsa ona yardım et."

Bir adam:

"Ya Rasülallah! Kardeşim mazlumsa ona yardım edeyim. Ama zalimse nasıl yardım edeyim, söyler misiniz?" dedi. Resul-i Ekrem:

"Onu zulümden alıkoyar, zulmüne engel olursun. Şüphesiz ki bu ona yardım etmektir" buyurdu.(4).

"Kim bir hayır işlerse, ona onun on misli vardır veya daha da artırırım. Kim bir kötülük işlerse, ona da onun misli vardır. Ya da tamamen affederim. Kim bana bir karış yaklaşırsa, ben ona bir arşın yaklaşırım; kim bana bir arşın yaklaşırsa, ben ona bir kulaç yaklaşırım. Kim bana yürüyerek gelirse, ben ona koşarak varırım. Kim bana hiçbir şeyi ortak koşmamak şartıyla dünya dolusu günahla gelirse, ben kendisini o kadar mağfiretle karşılarım." (5).

"Allah'ım, beni miskin (fakir) olarak yaşat, miskin olarak ruhumu kabzet, kıyamet günü de miskinler zümresiyle birlikte haşret."

25

Hz. Muhammed

Hz. Ayşe ileri atılarak sordu: "Niçin ey Allah'ın Resulü?"

"Çünkü dedi, onlar cennete, zenginlerden kırk bahar önce girecekler.

Ey Ayşe! Fakirleri sev ve onları (rivayet meclisine) yaklaştır, ta ki kıyamet günü Allah da sana yaklaşsın."

"Allah'ım! Beni fakirlerle yaşat, fakirlerle öldür ve fakirlerle birlikte haşreyle."(6).

* * *

"Allah Teâlâ'nın en hoşuna giden şey, insanın, kendi çalışmasıyla elde ettiği azıcık kazancından, gücü yetmeyenlere yardım etmesidir."(7).

"Hiçbir kimse öfkesini yutmaktan daha güzel bir içki içmemiştir."(8).

"Sizden biriniz, kendisi için arzu edip istediği şeyi, din kardeşi için de arzu edip istemedikçe, gerçek anlamda iman etmiş olmaz."(9).

"Cehennem, nefse hoş gelen şeylerle kuşatılmış; cennet ise, nefsin istemediği şeylerle çepeçevre

sarılmışır."(10).

Allah Teâlâ buyurmuştur ki: "Ey insan! Yalnız benim ka-
nunlarıma uysan, bana uyar ve benzersin.
Diyorsun ki, "Bu böyle olmuş, şöyle olacak..."(11).

Yani insan, hayatın ve tabiatın kanunlarına uygun hare-
ket etse, Allah Teâlâ'nın iradesine de
uygun hareket etmiş olur ve istediklerini elde eder." (Abdullah El-Suhreverdi)

"Çok fazla yiyip içerek kendi kalbinize yüklenmeyin."(12).

"Allah arzı yarattığı zaman, arz sallanmaya (tıpkı bir hurma ağacı gibi sağa sola) yalpalar yapmaya başladı, bunun üzerine dağlarla onu sabitleştirdi ve böylece arz istikrarını buldu. Melekler dağların şiddetine hayrette kaldılar. "Ey Rabbimiz, dediler, dağlardan daha şiddetli bir mah-

lûk yarattın mı?"

"Evet, buyurdu. Demiri yarattım."

"Demirden daha şiddetli bir şey yarattın mı?" dediler. Hak Teâlâ: "Evet! Dedi. Ateşi yarattım."

"Ateşten daha ağır bir şey yarattın mı?" diye yine sordular. Hak Teâlâ: "Evet, dedi, suyu yarattım!"

"Sudan daha şiddetli bir şey yarattın mı?" dediler. Hak Teâlâ tekrar cevap verdi: "Evet, rüzgârı yarattım." "Rüzgârdan daha şiddetli bir şey yarattın mı?" diye yine sordular.

Hak Teâlâ: "Evet insanoğlunu yarattım" dedi ve devam

etti:

"Eğer o, sağ eliyle sadaka verir, sol eli görmeyecek kadar

gizlerse (daha şiddetlidir)."(13).

Allah Teâlâ buyurur: "Ben, gizli bir hazine idim. Bilin-

mek istedim ve insanı yarattım."(14).

"Kimseyi kırma. Biri seni kırar ve ayıplarını, kötülüklerini açığa vurursa, sen de onun kötülüklerini açıklayıp yay- ma."(15)

27

"Allah Teâlâ bazı şeyleri farz kıldı, onları ihmal etmeyin. Bazı günahlara yaklaşılmaması için sınırlar koydu, o sınırları aşmayın. Bazı şeyleri haram kıldı, o haramları çiğnemeyin. Bazı şeyleri de unuttuğu için değil size olan merhameti sebebiyle dile getirmedi, onları da araştırıp kurcalamayın."(16).

"Kim Allah'ın yarattıklarına karşı merhametli olursa, Allah da ona merhametli olur. İnsanların iyilik ve kötülüklere bakmayarak onlara iyilik et. Başkalarına iyilik yap ki kötülüklerine engel olasın" (17).

"Hz. Muhammed'den sordular ki:

"Dinin esası ne üzerine kurulmuştur?" O da şöyle cevap

verdi:

"Kendiniz için istediğinizi başkaları için de isteyin; kendiniz için istemediklerinizi başkaları için de istemeyin." (18).

"Bir Müslüman'ın samimiyyetinin ölçüsü, onun gücünün

yetmediği şeylerde çaresiz kalmasıdır." (19)

"Allah Teâlâ, her iki tarafına duvarlar yapılmış birtakım yollar yapmış, duvarların üzerlerinde perdeler asılmış, açık kapılar kurulmuş, bir yol yapmıştır. Bu yolun başlangıcında durmuş bir bekçi, kapılara doğru gidenlere şöyle diyor: "Doğruca gidin ve hiçbir tarafa sapmayın." Sonra

yuka- rıda duran bekçi: "Şu kapıdan içeri girmeyin, yoksa içine dü- şersiniz."

Bu yol, hayat yoludur. Açık kapılar Allah Teâlâ tarafının tehlikeli görülmüş amellerdir. Kapıları kapatan perdeler Al- lah'ın koyduğu sınırlardır. Birinci bekçi Allah'ın kelâmıdır. İkinci bekçi ise, her insanın kalbindeki Allah korkusudur."

(Ç.n.: Tolstoy'un derlemesine koyduğu bu hadiste tercüme ve nakil hatası ile ilaveler var. Hadisin kaynağından yaptığımız tercümesi şöyledir.)

Bir adam; "Sırat-ı müstakim (doğru yol) nedir?" diye

sordu. Hz. Peygamber ona şu cevabı verdi:

"Hz. Muhammed, bizi sırat-ı müstakimin bir başında bıraktı. Bunun öbür ucu ise cennete ulaşmaktır. Bu ana yolun sağında ve solunda başka tali yollar da var. Bunlardan her birinin başında bir kısım insanlar durmuş oradan geçenleri kendilerine çağırıyorlar. Kim bu dış yollardan birine saparsa, yol onu ateşe götürecektir. Kim de sırat-ı müstakime (doğru yola) giderse, o da cennete ulaşacaktır." İbnu Mes'ud bu açıklamayı yaptıktan sonra şu âyeti okudu:

"İşte bu benim sırat-ı müstakimimdir, buna uyun. Başka yollara sapmayın, sonra onlar sizi Allah'ın yolundan ayırıyorlar..."(20).

"Her Müslüman'ın sadaka vermesi gerekir" buyurdu.

Kendisine:

"Ya bulamayan olursa?" diye soruldu.

"Eliyle çalışır, hem şahsı için harcar, hem de sadaka verir" cevabını verdi.

"Ya çalışacak gücü yoksa?" diye soruldu.

"Bu durumda, sıkışmış bir ihtiyaç sahibine yardım eder" dedi. "Buna da gücü yetmezse?" dendi. "İyiliği veya hayrı emreder" dedi.

"Bunu da yapmazsa?" diye tekrar sorulunca:

"Kendini başkasına kötülük yapmaktan alıkoyar. Zira

bu da bir sadakadır" buyurdu.(21) .

"Şehvetle bakmak zinadır. Erkek olan meclise bir kadının kendini göstermek için süslenip gitmesi ve ihtirasla bakması da zinadır."(22).

29

Vâbisa İbni Ma'bed diyor ki, Resul-i Erkem'in huzuruna

varmıştım. Bana:

"İyiliğin ne olduğunu sormaya mı geldin?" dedi. "Evet" dedim. O zaman şunları söyledi: "Kalbine danış."

"İyilik, kalbin uygun gördüğü ve yapılmasını onayladığı şeydir. Günah ise içini tırmalayan ve başkaları sana yap diye nice nice fetvalar verse bile içinde şüphe ve tereddüt uyandıran şeydir." (23).

"Siz, kendi dininize sahip çıkmadıkça Allah'ın saltanatına varis olamayacaksınız ve birbirinizi sevmedikçe isteğini- ze kavuşamayacaksınız." (24).

"Mülayimlik ve itaat, imanın alâmetleri; boşboğazlık ve cerbezeli konuşmalar ikiyüzlülüğün alâmetleridir." (25)

"Zalimlerle birlikte olmaktansa, kendi başına, yalnız kal- mak daha iyidir. Kendi kendine olmaktansa hayırlı insanlarla birlikte olmak daha iyidir. İlim öğrenmek isteyene ilim öğret- mek susmaktan iyidir. Boş konuşmaktansa susmak iyidir." (26).

"Öfkesini açığa vurmaktan çekinip, onu boğanları Allah

daima mükâfatlandırır." (27).

"Herkesin ameli, onun davranışlarındaki niyetine göre değerlendirilir. (Ameller niyetlere göredir)" (28).

"Allah Teâlâ, kendi kazancıyla yaşayanları, kendisine dost yapar."(29).

"Gerçek üzere olan o kimsedir ki, kötülüğe karşı sabırlıdır ve kırılmayı unutmaz." (30).

"Gerçek tevazu, bütün iyiliklerin başıdır." (31).

"Tevazu ve anlayış olmadan iman olmaz." (32).

"İyilikleri paylaşma konusunda ısrarlı olun." (33).

"Ben ışığa doğru koştum, ışıktayım da yaşıyorum." (34).

"En hayırlınız odur ki, iyilik bulunca Allah'a şükreder, kötülüğe maruz kalınca sabreder. O daima Allah tarafından mükâfatlandırılır." (35).

"Doğru yolu bulmuş insanlar, tartışmaya girmeselerdi bu yoldan sapmazlardı." (36).

"Allah'ın en büyük düşmanları, mü'min oldukları halde

haksız yere zulmedip cana kıyanlardır." (37).

"Kabir, ahiret menzillerinin ilkidir."(38)

"En mukaddes savaş, insanın (nefsine) kendine galip

gelmesidir." (39).

"Bir saat çalışmak, bir yıl keyif çekmekten iyidir." (40).

"İbadet, dua eden mü'minin ruhunun yükselmesi ile Allah'a kavuşmasıdır." (41).

"Ölüm bir köprüdür, dostu dosta kavuşturur." (42).

"Fakirliğim, benim övünç kaynağımdır." (43).

"Mü'min, Allah'a sadık olarak, onun hükmüne ve rahmetine razı, ümitle yaşar." (44).

"Gözlerin zinası bakmaktır, dilin zinası konuşmaktır. Nefis de temenni eder ve iştah duyar. Uzuvar da bunu doğrular veya yalanlar."(45).

"Allah Teâlâ'nın en sevmediği şey, erkek veya kadınların ibadetlerinde gösteriş yapmasıdır." (46).

"Allah Teâlâ, kendi kazancıyla geçinenlere merhamet

eder, dilenerek geçinenlere değil." (47).

"Kim daha çok sıkıntı içindeyse, onun mükâfata da bir o kadar büyük olur. Kim daha fazla belâlara maruz kalmışsa onun mükâfatı daha fazladır. Gerçekten Allah Teâlâ, kimi daha çok severse onu daha fazla belâlara uğratar." (48).

Hız. Muhammed namazını kılınca arkasından âdeti olarak şöyle dua ederdi:

"Allah'ım! Sana imanımın sağlamlığı için dua ediyorum. Doğru yolla gideceğime hazır olduğum için dua ediyorum. Senin merhametine ve yardımına güvenerek sana secde ediyorum. Sana dua ediyorum ki, beni hatalarımdan temizleyip, temiz bir kalp, doğruyu konuşan bir dil verdin. Sana dua ediyorum ki, bana iyilik yapmayı tavsiye edip kötülükten ve hatalardan koruyorsun. Senden gizli ve açık yaptığım günahlarımı bağışlamamı istiyorum." (49).

Biliyor musunuz ki, bizim dinimizin aslını bozup onu düşüren nedir?

"Tefsirci ve tahlilcilerin yanlışları; riyakâr nakilcilerin yozlaştırıp tartışmaları ve yoldan sapmış hükümdarların buyruklarıdır."(50).

* * *

"Kadın erkeğin ikinci parçasıdır."(51).

* * *

"İlim, unutulursa kaybolur, liyakatsizlerin elinde yok olur. Gerçek âlim odur ki, bilgisini hayata tatbik eder." (52). "Allah Teâlâ ilmi insanların hafızalarından silip unutturmak suretiyle değil, fakat âlimleri öldürüp ortadan kaldırmak suretiyle alır. Neticede ortada hiçbir âlim bırakmaz. İnsanlar bir kısım cahilleri kendilerine lider edinirler. Onlara birtakım meseleler sorulur; onlar da bilmedikleri halde fetva verirler. Neticede hem kendileri sapıklığa düşer, hem de insanları saptırırlar." (53).

"Fazla geçmez bir zaman gelir ki, kendi dininizin adın- dan başka bir şey kalmayacak. Kur'an'dan, onun görüntü- sünden başka bir şey kalmayacak. O zaman camilerde artık ilim ve din öğrenilmeyecek, Allah'a kulluk yapılmayacaktır. Din adamları, ilim adamları, insanların en kötüsüne döne- cek, münakaşa ve münazaralar onlardan çıkacak ve insanlar dinden çıkıp geri dönecekler." (54).

"İlim öğrenmek her Müslüman'a farzdır. İlimi, ehil olma- yana öğretmek, domuzların boyunlarına cevher, inci ve altın takmaya benzer." (55).

"İlim üç şekilde olur: Bunlardan biri, şüphesiz gerçektir, onun ardınca git. Diğer yoldan çıkarır, ondan sakın. Üçün- cüsü ise, bilinmeyen konulardadır, bunun da cevabını Al- lah'ın indinde ara." (56).

"Mü'minler ölmezler. Onlar yalnız fani dünyadan ebedi âleme göçerler." (57).

"Gerçek mü'min, iyi günleri için Allah'a şükreder, başı- na bir belâ geldiği zaman da Allah'a sığınır." (58).

"Allah'a tevekkül et (güven), ancak deveni sağlam kazı-

ğa bağlamayı da ihmal etme." (59).

"Dünya ve dünyanın bütün nimetleri değerlidir. Ancak o- nun nimetleri içinde en değerlisi, Saliha (iyi) kadınlardır." (60).

34

"Biliyorum ki, 'Allah'tan başka her şey fanidir.' Sözünü

'Lebid'den başka kimse söylememiştir." (61).

"Do ğrulu ğa sığın, yalandan kaç ın ın!" (62).

"Gerçek mü'mine, kimseyi rezil etmek, yaramaz işler yapmak,

bir kazanç sağlamayan sözler söylemek yakışmaz." (63).

"İnsanların kusurlarını, özellikle böyle kusurlar kendin-

de varsa, onların yüzüne vurmaktan sakın!" (64).

"Daha fazla susup, ruhun hayra (iyiliğe) yönelmesine

kavu şmaktan daha güzel bir şey yoktur." (65).

"Konuşunca doğru söyleyin; söz verince yerine getirin; borçlarınızı ödeyin; kendi fikir ve işlerinizde sapıklığa düş- meyin; ellerinizi israftan ve kötü şeylerden koruyun." (66).

"Allah Teâlâ, halim selim, saygılı ve mütevaz ı olmayı

emrediyor ki, kimse başkasına zulmetmesin." (67).

"O kimse ki, bizi zulmetmeye çağırır, o bizden değildir. Kendi halkını cehalette, yalan içinde bırakanlar da bizden değildir. Kendi halkını zorluğa ve sıkıntıya maruz bırakanlar da bizden değildir." (68).

"Muhabbet, insanı sevdiğine karşı sağır ve dilsiz yapar." (69).

"Kendisi için istediğini, mü'min kardeşi için de istemeyen gerçek mü'min değildir."(70).

* * *

"Müslüman, diğer Müslümanların elinden ve dilinden zarar görmediği kimsedir. Mü'min de, halkın, can ve mallarını kendisine karşı emniyette bildikleri kimsedir."(71).

"Diliyle insanları kıranları, ibadetleri temizlemez."(72).

"Namaz kılıp oruç tutmaktan ve iyilik etmekten daha güzeli nedir bilir misiniz?

Dargınları barıştırmak. Çünkü kin, nefret ve düşmanlık insanı Allah'ın vereceği her mükâfattan mahrum eder."(73).

"Allah Teâlâ, akıl ve zekâdan daha güzel, daha iyi bir şey yaratmamıştır. İnsanlara verdiği serveti de onların hatırına veriyor. Allah'ı anlamak da zekâdan doğar."(74).

"Allah Teâlâ, kendisi mülayimdir ve mülayim davranır. O, mülayimlere verdiğiinden, sert ve haşin kimselere vermez." (75).

"Güçlü, azametli (kuvvetli) insanlardır ki, insan liyakati-

ni azaltmaz. Aksine kendi gazabından çekinir."(76).

"Gerçek zenginlik, mal çokluğu değil, gönül tokluğudur."(77).

Abdullah İbnu Mes'ûd şöyle dedi:

"Rasûlullah bir hasır üzerinde yatıp uyuyordu. Uyku- dan uyan- ı ğ ında, hasır vücudunun yan tarafında iz bırak- mıştı. Biz:

"Ya Rasûlallah! Sizin için bir döşek edinsek, dedik. Bu-

nun üzerine Resul-i Ekrem:

"Benim dünya ile ilgim ne kadar ki? Ben bu dünyada bir ağacın altında gölgelenen, sonra da oradan kalkıp giden bi- nitli bir yolcu gibiyim" buyurdular."(78)

"Kendinizden fazla zengin ve güzel insanları seyrederek, kendinizden aşağıda olanları da unutmayın." (79).

"Sizden biri, mal ve yaratılışça kendisinden üstün olana bakınca, nazarını bir de kendisinden aşağıda olana çevirsin. Böyle yapmak, Allah'ın üzerinizdeki nimetini küçük görme- meniz için gereklidir." (80).

"Bir adam gelerek;

"Ey Allah'ın Resulü! Ben seni seviyorum" dedi. Rasûlullah: "Ne söylediğine dikkat et!" diye cevap verdi. Adam: "Vallahi ben seni seviyorum!" deyip, bunu üç kere tek-

rar etti.

Rasûlullah, bunun üzerine adama:

"Eğer beni seviyorsan, fakirlik için bir zırh hazırla. Çünkü beni sevene fakirlik, hedefine koşan selden daha süratli gelir." (81)

" İnsan ın her bir eklemi için her Allah'ın günü bir sadaka

vermesi gerekir:

37

İki kişinin arasını bulman, (haklarında adaletle hükmetmen) bir sadakadır.

Bir kimseye bineğine binerken yardımcı olman veya yükünü hayvanına yüklemesine yardım etmen bir sadakadır.

Güzel bir söz söylemek sadakadır.

Namaza giderken attığın her adıma bir sadaka sevabı vardır.

Gelip geçenleri rahatsız eden bir şeyi yoldan alıp atman bir sadakadır."(82).

Allah Teâlâ şöyle buyurdu: "Her kim (ihlâs ile bana kulluk eden) bir dostuma düşmanlık ederse, ben de ona karşı savaş ilân ederim. Kulum kendisine farz kıldığım şeylerden, bence daha sevimli herhangi bir şeyle bana yakınlık kazanamaz.

Kulum bana (farzlara ilâveten işlediği) nafil ibadetlerle durmadan yaklaşır, nihayet ben onu severim.

Kulumu sevince de (adeta) ben onun işiten kulağı, gören gözü, tutan eli ve yürüyen ayağı olurum. Benden her ne istese, onu mutlaka veririm; bana sığınırsa, onu korurum." (83).

"Yerin sürtünme kuvvetiyle demiri temizlediği gibi, Allah Teâlâ'yı bilip iman etmek de insanın kalbini temizler." (84)

"Her bir maruf (iyilik) sadakadır." Başka bir rivayette: "Kardeşini güler yüzle karşılamam, kendi kovandan kardeşi- nin kabına su vermem de birer maruftur (iyiliktir)." şeklinde- dir. (85).

"(Bir keresinde) Rasülullah'a (ayrı dü ştü ğü) çocu ğına duydu ğu özlemden dolayı rastladığı her çocu ğu kucaklayan, gö ğsüne bastırıp emziren bir kadının da aralarında bulundu- ğu bir esir grubunu getirdiler. Resul-i Ekrem çevresindekile- re (o kadını işaretle):

"Bu kadının çocu ğunu ateşe atacağına ihtimal verir mi-
siniz?" diye sordu.

"Asla, atmaz!" dedik.

Bunun üzerine Hz. Peygamber:

"İşte Allah Teâlâ kullarına, bu kad ın ın yavrusuna olan
şefkatinden daha merhametlidir" buyurdu. (86).

"Herkes için yaratılan bir şeyi yalnız kendi hesabına kulla- nan kimse, suçlu ve kanun karşısında sorumludur." (87).

" İ şçinin hakk ın ı aln ın ın teri kurumadan (yorgunlu ğu
geçmeden) veriniz." (88).

" İnsanlara nezaketli ol, kabalık etme. Onlarla iyi geçin, onlardan nefret etme. Sana Yahudiler ve Hıristiyanlar rast ge- lip cennetin anahtarını sorsalar, onlara anlat ki, cennetin anah- tarı, 'Allah'ın varlığına ve birliğine, şahadet etmektir' de." (89).

"Kardeşine karşı göstereceğin tebessümün bir sadakadır. İyiliği emredip kötülükten sakındırman sadakadır. Yolunu kaybeden kimseye yolu gösterivermen sadakadır; gözü sakat kimse için görüvermen sadakadır; yoldan taş, diken, kemik (gibi şeyleri) kaldırıp atman sadakadır; kovandan kardeşinin kovasına su boşaltman sadakadır."(90).

"İnsanlara merhamet edin ki, Allah da size merhamet etsin!" (91).

* * *

"Bir insanı güzel bir sözle teselli etmek, başkasına hak ve adaleti sevdirmek, yazılı talimatlara, istemeyerek ve istek- sizce riayet etmekten iyidir." (92).

"Hükümünüzde olan alaycıyı/tahkirciyi affetmeniz, Allah karşısında fazla derecede değerlendirilir." (93).

Kaynaklar

- (1) Ahmet Davudoğlu, Sahih-i Müslim tercüme ve şerhi, X, 55; İsmail Mutlu, Peygamberimizin Mucizeleri, s. 420.
- (2) Tirmizi, Da'avât 74, (3485). (3) Tirmizi, Fiten 26, (2192).
- (4) Buhârî, Mezalim 4; İkraah 6. Ayrıca bk. Tirmizî, Fiten 68. (5) Müslim, Zikir 22.
- (6) Tirmizi, Zühd (2353).
- (7) Karş: Tergib ve Terhib Tercümesi: Hadislerle İslâm, C.II, s. 290; 317.
- (8) Karş: Tergib ve Terhib Tercümesi: Hadislerle İslâm, C.V, s. 325-337.
- (9) Buhârî, İman 7; Müslim, İman 71-72; Tirmizî, Kıyamet 59; Nesâî, İman 19,33; İbnu Mâce, Mukaddime 9.
- (10) Buhârî, Rikak 28; Müslim, Cennet 1; Ebû Dâvûd, Sünnet 22; Tirmizî, Cennet 21; Nesâî, Eymân 3.
- (11) Kaynağı bulunamadı.
- (12) Benzerleri için bkz: Tergib ve Terhib Tercümesi: Hadislerle İslâm, C.IV, s. 363-376.

(13) Tirmizi, Tefsir, Muavvizeyn 2, (3366). (14) el-Acluni, Keşfü'l-Hafa, II, 132 (2016). (15) Kaynağı bulunamad ı

(16) Dârekutnî, es-Sünen, IV, 184. Ayrıca bk. Hâkim, el-Müsted-

rek, IV, 115"(15)

(17) Karş: Tirmizi, Birr 16, (1925); Ebü Dâvud, Edeb 66, (4941). (18) Karş: Buhârî, İman 6; Müslim, İman 71, (45); Nesâî, İman 19, (3,115); Tirmizî, Sıfatu'l-Kıyamet 60, (3517); İbnu Mâce, Mukaddime 9, (66).

(19) Kaynağı bulunamad ı.

- (20) (En'âm, 6:152) (Ayet, Rezîn İbnu Muâviye'nin ilâvesidir). (21) Buhârî, Zekât 30, Edeb 33; Müslim, Zekât 55, (1008).
- (22) Ramuzü'l-Ehadis, 2: 341 (6). Karş: Buhârî, isti'zân 12, Kader 9; Müslim, Kader 20, (2657); Ebü Davud, Nikâh 44, (2152).
- (23) Ahmed b. Hanbel, Müsned, IV, 227-228; Dârimî, Büyü' 2. (24) En yakın için bkz: Tirmizi, Kıyamet 46, (2490); Müslim, Cen-
net 63, (2865).
- (25) Bkz. Kars: Tirmizi, Kıyamet 46, (2490); Tirmizî, Birr 77, (2019).
- (26) Karş: Tergîb ve Terhi Tercümesi (Hadislerle İslâm), IV, 431-446.
- (27) Taberani, Mucemü's-Sağîr Tercüme ve Şerhi (İsmail Mutlu), c. II, s. 289.
- (28) Buhârî, Bed'ül-valhy 1, îmân 41, Nikâh 5, Menâkıbu'l-ensâr 45, İtk 6, Eymân 23, Hiyel 1; Müslim, İmaret 155. Ayrıca bk. Ebü Dâ- vûd, Talâk 11; Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 16; Nesâî, Taharet 60; Talâk 24, Eymân 19; İbni Mâce, Zühd 26
- (29) En yakın için bkz: Mürşid, 3.0, Hadis no: 7212.
- (30) En yakın için bkz: Buhârî, Tefsir, Hâ-mim, es-Secde (Fussilet) 1.
- (31) En yakın için bkz: Tirmizî, Birr '77, (2019). (32) En yakın için bkz: Tirmizî, Birr '77, (2019). (33) Kaynağı bulunamadı.

(34) Kaynağı bulunamadı.

(35) Müslim, Zühd 64, (2999).

(36) Tirmizî, Tefsir, Zuhuf, (3250); İbnu Mâce, Mukaddime 7. (37) Kaynağı bulunamadı. (38) Tirmizi, Zühd 5, (2309). (39) Fedâiu'l-Cihad 2, (1621). (40) Kaynağı bulunamadı.

(41) En yakın için bkz: Tirmizî, Daavât 112, (3542). (42) Süyuti, Kabir Âlemi Tercümesi, s. 39.

(43) En yakın için bkz: Tirmizi, Zühd 36, (2351). (44) Kaynağı bulunamadı.

(45) Buharî, isti'zân 12, Kader 9; Müslim, Kader 20, (2657); Ebü

Davud, Nikâh 44, (2152).

(46) Karş: Buharî, Tefsir, Nun ve'l-Kalem 2, Tefsir, Nisa 8, Tevhid

24; Müslim, İmân 302, (183). (47) Kaynağı bulunamadı.

(48) Kars: Muvatta, Kelâm 8, (2,986); Tirmizi, Züht 57, (2400).

(49) Karş: Buhâri, Teheccüt 1, Daavât 10 Tevhid 8, 24, 35; Müslim, Salâtu'l-Müsâfirin 199, (769); Muvatta, Kur'ân 34, (1, 215, 216); Tirmizi, Daavât 29, (3414); Ebü Dâvud, Salât 121, (771); Nesâi, Kıyâmu'l-Leyl 9, (3,209,210.)

(50) Benzer bir hadise rastlanmadı. (51) Kaynağı bulunamadı.

(52) Karş: Buhari, İlim 34, İ'tisam 7; Müslim, ilm 13, (2573); Tirmizi, ilm 5, (2654).

(53) Buhârî, İlim 34; Müslim, İlim 13. Ayrıca bk. Buhârî, İ'tisâm 7; Tirmizî, İlim 5; İbni Mâce, Mukaddime 8

(54) Kaynağı bulunamadı.

(55) İbnu Mace ve diğerleri, Tergib ve Terhi Tercümesi (Hadislerle İslâm), C. I, S. 129.

(56) Kaynağı bulunamadı. (57) Kaynağı bulunamadı.

(58) Müslim, Zühd 64, (2999). (59) Tirmizi, Kıyamet 61, (2519).

(60) Müslim, Radâ' 64, (1467); Nesai, Nikah 15, (6, 69). (61) Kaynağı bulunamadı.

(62) Karş: Tirmizi, Kıyamet 61, (2520); Nesai, Eşribe 50, (8, 327, 328).

(63) Karş: Tirmizî, Tefsir, Hucurat (3264); Ebu Dâvud, Edeb 71, (4926).

(64) Karş: Buhârî, Edeb 57, 58; Müslim, Birr 28-34, (2563 - 2564); Ebu Dâvud, Edeb 40, 56, (4882, 4917); Tirmizi, Birr 18, (1928); 85, (2033).

(65) Kaynağı bulunamadı.

(66) Karş: Buhârî, İman 24, Mezâlim 17, Cizye 17; Müslim, İman 106, (58); Ebu Dâvud, sünnet 16, (4688); Tirmizi, İman 14, (2634); Nesâî, İman 20, (8,116).

(67) Karş: Buhârî, İstîâbe 4, İsti'zân 22, Edeb 35; Müslim, Birr 48,

Selâm 10. Ayrıca bk. Tirmizî, İsti'zân 12; İbni Mâce, Edeb 9.

(68) En yakın için bkz: Müslim, İman 164, (102); Tirmizî, Büyü 74, (1315); Ebu Dâvud, Büyü, 52, (3452); İbnu Mâce, Ticarât, 36, (2224). Me- tin, Müslim'inkidir.

(69) Ebu Dâvud, Edep 125, (5150).

(70) Buhârî, İman 6; Müslim, İman 71, (45); Nesâî, İman 19, (3, 115); Tirmizî, Sıfatui-Kıyamet 60, (3517); İbnu Mâce, Mukaddime 9, (66).

(71) Tirmizî, İman 12, (2629); Nesâî, İman 8, (8,104,105). (72) Karş: Tirmizi, Birr 85, (2033).

Hz. Muhammed

(73) Karş: Tirmizî, Salât 266, (360); Müslim, Birr 36, (2565); Muvat- ta, Hüsnü'l- Hulk 17, (2, 908); Ebu Dâvud, Edeb 55, (4916); Tirmizi, Birr 76, (2024).

(74) Kaynağı bulunamdı.

(75) Karş: Buhârî, İstîâbe 4, İstî'zân 22, Edeb 35; Müslim, Birr 48,

Selâm 10. Ayrıca bk. Tirmizî, İstî'zân 12; İbni Mâce, Edeb 9.

(76) En yakın için bkz: Buhari, Edeb 76, Müslim, Birr 107, (2760);

Muvatta, Hüsnü'l-Halk 12, (2,906).

(77) Buhârî, Rikak 15; Müslim, Zekât 130. Ayrıca bk. Tirmizî,

Zühd 40; İbni Mâce, Zühd 9.

(78) Tirmizî, Zühd 44.

(79) Buhari; Rikâk 30; Müslim, Zühd 8, (2963); Tirmizi, Kıyamet

59, (2515).

(80) Buhari; Rikâk 30; Müslim, Zühd 8, (2963); Tirmizi, Kıyamet

59, (2515).

(81) Tirmizi, Zühd 36, (2351).

(82) Buhârî, Sulh 11, Cihâd 72,128; Müslim, Zekât 56. Ayrıca bk.

Müslim, Müsâfirîn 84, Ebû Dâvûd, Tatavvu 12, Edeb 160

(83) Buhârî, Rikak 38

(84) Kaynağı bulunamadı.

(85) Buhârî, Edeb 33; Müslim, Zekât 52, (1005); Ebu Dâvud, Edeb
68, (4947); Tirmizî, Birr 45, (1971).

(86) Buhârî, Edeb 18; Müslim, Tevbe 22. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd,
Cenâiz 1; İbni Mâce, Zühd 35.

(87) En yakın için bkz: Buhârî, İstikrâz 2; Buhârî, Hums 7. (88) Tergib ve Terhib Tercümesi: Hadislerle İslâm, C. IV, s. 169.

(89) Kaynağı bulunamadı. (90) Tirmizi, Birr 36, (1957).

(91) Buhârî, Tevhid 2, Edeb 27; Müslim, Fedail 66, (2319); Tirmizi,
Birr 16, (1923).

(92) Kaynağı bulunamadı. (93) Kaynağı bulunamadı.

2. BÖLÜM

MEKTUPLAR

Hz. Muhammed'in Öğretileri

Rus yazarı L. N. Tolstoy, 1908 yılında, 'Abdullah El-Süh-reverdi'nin Hindistan'da yayımlanmış 'Hz. Muhammed'in Hadisleri' kitabını okumuştur. Tolstoy, okuduğu hadislerden bir kitapçık tertip etmiş, bunu Rusya'nın 'Posrednik' adlı yayınevinde (1908 Ekim) "Muhammed'in Kur'an'a Girmemiş Hadisleri" ismini koyarak bastırmıştır. Tolstoy'un kendisi bir dindar olarak çeşitli dinî konulan iyi biliyordu. Onun İslâm'a bakışı, özellikle 15 Mart 1909 yılında, Azeri kökenli General İbrahim Ağa ile evli olan Rus asıllı bayan Yelena Vekilova'ya yazdığı mektuptan da anlaşılıyordu.

Dönemin Rusya'sında, çocukların, kendi halkının (Azeri-Türk toplumu) huzuru için İslâm'ı kabul etmek istemeleri halinde; anne ve baba farklı dine mensup dahi olsa çocuklarının din değiştirmeleri konusunda baskı yapmazmış. Yelena Vekilova, bu yaklaşımdan hareketle durumu düşüncelerine değer verdiği çağdaşı Tolstoy'a bildirip çocuklarının kimliklerine hangi dinî yazdırmasının daha iyi olacağını, "bu konuda ne tavsiye edersiniz, acaba ben ne yapayım?" diyerek danışmıştır. Tolstoy da bu çağrıya cevap vermekte gecikmemiştir.

'En son ve en büyük din olan İslâm...'

Tolstoy

Tolstoy'un Cevap Mektubu

"... Muhammediliğe, Provoslav (Rusya'da Hıristiyanlığın bir kolu) dininden daha fazla önem vermelerine gelince, ben bütün kalbimle buna katılıyorum. Bunu söylemek ne kadar tuhaf olsa da benim için Muhammedilik, Haça tapmaktan (Hıristiyanlıktan) mukayese edilemeyecek kadar yüksekte duruyor. Eğer insan, seçme hakkına sahip olsaydı, aklı başında olan her Provoslav (Hıristiyan) ve her bir insan, şüphe ve reddüt etmeden Muhammediliği; tek Allah'ı ve onun Peygamberini kabul ederdi.

Neden? Çünkü zor ve anlaşılmaz bir ilâhiyatçılık olan Troitsa(*) (Baba-Oğul ve Kutsal Ruh), sırlarla dolu Meryem Ana, Mukaddesler ve onların resimleri, tasvirleri ve zor ayinlerle dolu... Başka türlü de olamazdı. Yani Muhammediliğin, dinî öğretilerin aslının yerine geçen birçok batıl inançların, kilise inançlarına çevrildiği bir dönemde, kilise inancından yüksekte durmaması mümkün değildi. Şuna dikkat edelim ki:

Muhammedilik, Hıristiyanlıktan

600 yıl sonra

ortaya

çıkmıştır. Dünyada her şey gelişiyor, mükemmelleşiyor. Her bir insanın geliştiği gibi bütün insanlık da gelişip mükemmelleşiyor. İnsan hayatının anlamı, esası, onların dinî anlayışları-

(*) - Rusça bir kelime olan Troitsa, teslis yani üçleme demektir. Hıristiyanlıktaki teslis inancı, Baba (Allah), Oğul (Hz. İsa) ve Kutsal Ruh'tan (Meryem) oluşur.

dır. Dinin mükemmelleşmesi ise, onun anlaşılmasını kolaylaş- tırmaktan ve her türlü gizli kalan düşünceleri açıklamaktan ibarettir.

Dini değerlerin ve gerçeklerin perde arkası, karanlık yer- lerinin açıklanıp aydınlatılması, en eski devirlerden beri in- sanlığın büyük düşünürleri tarafından yapılmış, hayata geçi- rilmiştir. Onların, bütün büyük dinlerin esaslarını koydukları hesap edilmiştir. Her şeyden önce bizce bilinen dinlerin, böyle yani dinin en yüksek değerleri, "Veda"nın (Hinduizm) kitap- larında, daha sonraları Hz. Musa'nın, Buda'nın, Konfüç- yüs'ün, Lao-Tse'nin, Hz. İsa'nın ve Hz. Muhammed'in öğre- tilerinde verilmiştir. Yani dinlerin bütün kurucuları, dinî eski anlamından çıkarmış onları daha derin, daha kolay ve akla uy- gun hale getirenler de insanlar idiler. Ancak yine de "insan" idiler ve bu yüzden de gerçeği, onu bütün aydınlığı, derinliği ve eskiden kalan herhangi bir yanlışlıktan temizlenmiş halde ifade edememişlerdir.

Düşünsek ki, bu insanlar yanlış yapmıyorlardı ve onun için onların kendilerinin çok aşağısındaki öğrencileri, gerçeği derinliğiyle kavrayarak, tabii ki süslemek amacıyla, herkese göre geçerli hale getirmek için birçok lüzumsuz ve özellikle de tuhaf şeyler ilave ederek çevirmişlerdir. Bunun sonucunda da insanların birçok gerçeği görmesi zorlaşmıştır. Dinler ne ka- dar incelenirse, bir o kadar fazla ilâhiyatçının açıkladığı ger- çeklerin böyle aslından uzaklaştırılıp değiştirilmesi ise gerçek- lerin yüzünü örter, karartır.

Bu konularda en eski dinlerde her şeyden fazla tuhafıklar ve her çeşit batıl inançlar, uydurmalar (hurafeler) vardır ki, bunlar da doğruyu saklıyor, perdeliyor. Bu da, ağırlıklı olarak eski dinler- den olan Budizm, Brahmanizm, Konfüçyüs dininde Taoizm gibi beşeri dinlerle Hıristiyanlık ve Musevilikte ve çok az da olsa en son ve en büyük din olan İslâm'da da vardır... "()*

(*) - Tolstoy'un, 15 Mart 1909'da Yelana Vekilova'ya yazdığı mektup;

"Literaturniy Azerbaydjan" Dergisi, No: 12,1978, sayfa 114.

'Kalbimizde Allah'ın nuru vardır,

onun adı da vicdandır.'

Tolstoy

Lev Tolstoy'a Mektup

Aradan altı yıl geçer. Ancak ne İbrahim Ağa'nın baba yüreği sakinleşir ne de Yelena Vekilova'nın ana kalbinin rahatsız çarpıntıları kesilir. Onların intizarının esas sebebi, oğullarının hangi dine hizmet edeceğidir. Allah, onlara üçüncü evlâdı da vermiştir. Kızları Reyhan da artık on üç yaşındadır. "Nereye gidip kimden akıllı bir maslahat almalı?" diye düşünmektedirler. Resmî devlet daireleri ve din adamları, içinden çıkılmaz bir duruma düşen aile meselesine bu yönde bir yardım edememektedir.

General İbrahim Ağa'nın Petersburg Teknoloji Enstitüsünde tahsil yapan büyük oğlu Boris (Faris)'i ve Moskova'daki Alekseyev Askeri Okulu'nda subay olan kardeşi Qlebi (Galip)'i de düşündüren ciddi bir durum söz konusudur:

"Biz kimiz, hangi millete mensubuz? " şeklindeki inanç

sorgulaması...

Bu açıklanamaz sorgulamalar karşısında iki kardeş sık sık anne ve babaya müracaat edip sorunlarına çare arıyorlardır.

Evlâtlardan Fâris (Boris) Vekilov bakın bu durumu nasıl

anlatıyor;

"Benim yaşıım 19 olmuştu. Ders meşguliyetleri ile beraber Muhammed'in dinine geçme fikri de beni bırakmıyordu. 1904 - 1905 yıllarındaki şartlar bu niyetimin hayata geçmesi- ne yardım etmeliydi. Kötü niyetli Rus - Japon savaşı, halk kitleleri arasındaki inkılâbı ruh haliyle Çar hükümetini bazı liberal kararlar almaya mecbur etmişti.

1904 yılında "Din özgürlüğü hakkında manifesto (ka- rar)" yayınlandı. Herhangi bir sebepten dolayı ana baba di- ninden dönmüş olanlara tekrar o dine dönmeye izin veril- mişti, insana öyle geliyordu ki, uygun dilekçe vermek yeter- liydi ki konu hallolsun. Tecrübeli insanlar, olan ebeveynim Petersburg'a gelişimin ilk yılında Pravoslav (Hıristiyan) di- ninin savunucularının aracısız yakınlığında bu meseleyi kal- dırmaya maslahat görmediler. Annemin Lev Tolstoy'a yazdı- ğı mektupta da dikkatli davranması düşüncesi hakimdi. Hoş olmayan olaylardan yakayı kurtarmak için niyetimin hayata geçirilmesini bir o kadar geciktirdik. Babam (İbrahim Ağa Vekilov) ve annem Yelena Vekilova şu karara varmışlar ki, anlayışlı yazar Lev Tolstoy'dan başka hiç kimse bu ciddi aile meselesine akıllı bir cevap veremezdi."

2 Mart 1909 yılında, anne Yelena Vekilova, Tiflis'ten Tolstoy'a bir mektup yazar ve aile bireylerinin inanç arayış- larını anlatır.

"Bizim çok sevdiğimiz hocamız Lev Nikolayeviç!

Mektubumla sizi rahatsız ettiğim için, size karşı özür di- leyecek söz bulamıyorum. Biliyorum ki, benim gibi sizden akıl almak isteyenler çoktur. Bütün bunlara bakmayarak ben de si- ze müracaat ediyorum. Çünkü hayat benim karşıma gücümün yetmediği bir konu çıkarmıştır.

Ben kısaca isteğimi size anlatmaya çalışacağım. Ben elli yaşındayım.

Üç çocuk annesiyim. Kocam da Müslüman'dır.

Ancak nikâhımız kanunidir (yani dinî nikâh yapmadık). Ço-

cuklarımız Hıristiyan dinine inanıyorlar. Kızım on üç yaşında, oğlumun biri yirmi üç yaşında ve Petersburg Teknoloji Enstitüsü'nde okumaktadır. Diğeri yirmi iki yaşında, o da Moskova'daki Alekseyev Askeri Okulu'nda subaydır. Oğullarım, babalarının dinine geçmek için benden izin istiyorlar. Ben ne yapmalıyım? Ben biliyorum ki şimdi bu mümkündür ve aynı zamanda bizde yaşayan yabancı vatandaşlarla kötü ilişkileri de biliyorum. Onlarda bu fikrin uyanmasına sebep küçük ailevi meseleler değil. Ne maddi çıkar beklentisi, ne de makam mevki tutkusu da onları bu konuya sevk etmiyor. Ancak karanlıkta kalan Tatar (Azeri-Türk) halkına yardım etmek maksadını taşıyorlar. Onların halkla birleşip kaynaşmasına ve yardımlaşmasına dinleri engel oluyor. Ama ben korkarım ki, kendi düşüncemle onları kötü bir yola sevk edeyim. Ben kendi derdimle baş başayım... Ah... Eğer ben kendi dertlerimi ve çektiklerimi, savaşlarımı size yazabilseydim... Ben kendi evlâtlarını delicesine seven bir annenin gözyaşları ile yazıyorum. Artık azaptan aklımı yitirmiş halde sizden akıl isteme durumuna geldim. Siz, yalnız siz, kendi aklınızla hayatımızın bugünkü şartlarından bunun nasıl neticeleneceğini duyabilirsiniz. Benim derdim size küçük ve basit görünebilir. Ancak bana dehşetli azaplar vermektedir.

Lev Nikolayeviç, siz bize, bizim gibi küçük insanlara hiçbir zaman yürekten gelen değerli tavsiyelerinizi esirgemediniz. Bunu bildiğim için cesaret edip sizi kendi isteğimle rahatsız ettim. Beni teselli ateşine atın. Çok çok özür dilerim ki sizin kıymetli vaktinizi aldım. Bu adımı atmaya beni mecbur eden şey delicesine analık sevgisidir."

Bütün kalbiyle size bağlı olan Yelena YEFİMOVNA VEKİLOVA

Tiflis, Uçebny Pereulok I, Ev 8.

'Müslümanlık Hıristiyanlık

karşısında üstündür.'

Tolstoy

Lev Tolstoy'un Cevabı

Tolstoy, 15 Mart 1909 yılında "Yasnaya Polyana"dan gönderdiği cevap niteliğindeki mektubunda şöyle diyordu:

"Yelena Yefimovna (Vekilova)'ya

Sizin oğullarınızın Tatar halkının bilgilenmesine yardım etme arzusunu takdir etmemek olmaz. Böyle olduğu halde Muhammed'in dinini kabul etmenin de ne derece lâzım olduğunu da anlatamam. Genellikle size demeliyim ki, hükümete itiraf etmeden, insanın hangi dine mensup olması hakkında ki- me olursa olsun artık kendinin bilgi vermesini gerekli sayıyorum. Buna göre de sizin oğullarınızın Muhammed'in dinini Hıristiyanlıktan üstün tutarak kabul etmeleri yani bir dinden başka bir dine geçmeleri hakkında kimseye bilgi vermeleri gerekmez. Belki bu zaruridir. Fakat ben bu konuda bir şey diyemem. Ona göre de sizin evlâtlarınız bu konuda hükümet organlarına haber verip vermemeleri hakkında kendileri karar vermelidirler.

Müslümanlığın Hıristiyanlık karşısındaki üstünlüğüne ve özellikle sizin evlatlarınızın hizmet ettikleri maksadın âlice-

naplığına gelince, bu konuya bütün kalbimle katılıyorum. Hıristiyan ideali ve öğretisini, onun hakiki manasında, her şeyden üstün tutan bir insan için bunu söylemek ne kadar garip olsa da demeliyim ki, Müslümanlığın kendine has dış görünüşüne göre Kilise Hıristiyanlığından kıyas kabul etmez derecede üstün durması, bende hiçbir şüphe doğurmuyor. Eğer ki, bir kimsenin karşısına kilise Hıristiyanlığı veya İslâm dinine girme hakkında bir tercih koyulsa, o zaman her bir akıllı adam, mürekkep ve anlaşılmaz ilâhiyatın üç sıfatlı Allah'ın, günah çıkarma merasiminin, dinî ayinlerin, İsa'nın anasına yalvarışın, mukaddeslerin ve onların resimlerine sayısız hesapsız ibadetlerin yerine, hükümleri bir Allah'ı ve peygamberi olan İslâm dinini, şüphesiz ki üstün tutar. Bu başka türlü de olamaz. Ayrı ayrı fertlerin, bütün insanlığın ve bütün insanların hayatının esasını teşkil eden dinî şuurun mükemmelleştiği (olgunlaştığı) gibi, hayatta her şey gelişir ve mükemmelleşir Dinin gelişip mükemmelleşmesi ise, onun sadeleşmesinden, anlaşılmasından ve onu anlaşılmaz yapan her şeyden kurtulmasından ibarettir. Dini hakikatlerin, onu anlaşılmaz yapan her şeyden kurtarılması en eski zamanlardan beri dinlerin esasını koyan düşünürler tarafından hayata geçirilmiştir. Böylelikle bize malum olan bütün dinlerin hepsinden önce böyle yüce ve yüksek din anlayışı, Veda'nın (Veda-Hinduizm) kitaplarında, daha sonra Musa'nın, Buda'nın, Konfüçyüs'ün, Lao Tzu'nun, Hıristiyanlık ve Muhammed'in Öğretilerinde verilmiştir. Dini, onun eski kaba manasından kurtarıp, daha derin, sade ve akla uygun hakikatlerle değiştiren bütün yeni din hâdimleri (hizmetçileri/tebliğcileri) büyük adamlar olmuşlardır. Fakat sırf büyük adam olduklarından ki, hakikati olduğu gibi, bütün aydınlığı, derinliği ve sadeliği, saflığı ile eski yanlış fikirlerinden kurtarılmış şekilde ifade edememişler. Bu kimselerin hata yapmayacakları, onların bütün söylediklerinin tekzip edilmez asıl gerçekler olduğu farz edilse bile, onların kendisinden çok çok aşağıda bulunan şakirtleri/öğrencileri, ha-

Tolstoy

kikati bütün derinliği ile anlamadan, onu daha gösterişli ve herkes için uygun hale getirme arzusu ile ona pek çok gereksiz eklemeler, özellikle acayip şeyler karıştırdıklarından, herkesin gerçeği görmesi oldukça zor olur.

Gerçeğin din tarafından böyle tahrifi ne kadar çok itiraf edilmişse, bu tahrifler o kadar çok artmış, neticede dine hizmet edenler tarafından keşfedilmiş asıl hakikat karanlıkta kalmış- tır. Buna göre de en eski dinlerde gerçeği gizleyen mucize ve uydurmalar her şeyden çoktur. Bu, en çok en eski dinde, Brah- man dininde, ondan az Yahudi dininde, ondan az Buda, Kon- füçyüs, Taoizm dinlerinde, onlardan daha az Hristiyan dinin- de ve nihayet en az, en son din olan İslâm dininde vardır. Bu bakımdan Müslümanlık en elverişli durumdadır.

İslâm dini, onda harici, tabii olmayan ne varsa, hepsini atsa ve öz temeline Muhammed'in dinî -manevi öğretilerinin esaslarını koysa- tabiidir ki, bütün büyük dinlerin esasları ve özellikle, gerçeği itiraf eden Hristiyan öğretilerinin esasları ile birleşir. ()*

Siz böyle uzun uzadıya yazıyorum ki, siz benim fikirleri- mi oğullarınıza ulaştıracaksınız ve bu fikirler de onların güzel düşüncelerini hayata geçirmeye yarayabilirler. Dinin mahiye- tini teşkil eden büyük hakikatlerin, onu karanlıklaştıran her şeyden temizlenmesine yardım etmek, insanın yapabileceği en güzel işlerden biridir. Eğer sizin evlâtlarınız bu işleri ailevi bir görev hesap etseler, o zaman hayatları dolu ve tam olacak.

Bilmiyorum,

Müslümanlıkta

benim

bildiğim,

yüksek

esaslı hakikatleri gizleyen yanlış fikirlerden ve mevhumlardan kurtarılmasına hizmet ettiklerini iddia eden iki öğreti sizce ve sizin evlatlarınızca biliniyor mu bilinmiyor mu?

() Çünkü dinlerin temel kaynağı Allah'tır. Öğretileri ise Allah'a ve Allah'ın iman edilmesini istediği şeylere inanıp iman etmektir.*

Bu durumda Tolstoy'un dediği gibi, dinler bozulmamış olsaydı hepsi İslâm'ın esasları ile birleşecekti.

Buna göre söz konusu her iki grup, araştırılmış ve hâlâ da araştırılmaktadır. Bunlardan biri İran'da çıkmış sonra Türkiye'ye geçmiş olan ve orada yerleşmeye çalışan Bahâilik'tir. Bahâilik, Akka'da yaşayan Bahau'llah'ın oğlunun adından yola çıkılarak kurulmuştur. Ancak bütün insanlık için bir olan sevgi dinini kabul eden bu dinî mezhep, ibadetin hiçbir şeklini kabul etmiyor!)*

İkincisi, Kazan'da ortaya çıkmış, taraftarları, kendilerini kurucularının adıyla adlandırıp kendilerine "Allah'ın ordusu" veya "Vaisovçular" diyorlar. Bunlar da inancın aşlını sevgide görürler ve sevgiye zıt olan her şeyden uzak dururlar. Bu mezhep veya tarikat da takip edilmekte, rehberleri yakalanıp hapse atılmaktadır.

(*) Lev Tolstoy'un da yanlış ve batıl bir inanç olarak nitelendirip dik- kat edilmesini istediği Bahaî Dini; inananları tarafından Bahau'llah olarak adlandırılan Mirza Hüseyin Ali Nuri (1817-1892) liderli- ğinde İran'da kurulan batıl bir dindir. Mirza Hüseyin Ali, 1863 yı- lında Bağdat'ta daha önce Tebriz'de öldürülen ve müridi olduğu Şeyhi Bab Mirza Ali Muhammed'in ve diğer dinler tarafından ge- leceği vaat edilen Peygamber - Tanrı Elçisi - olduğunu açıklayarak Baha dinini kurmuş oldu. Mirza Hüseyin kendini peygamber ola- rak açıkladıktan sonra Osmanlı Devleti içerisinde değişik bölgelere sürgüne gönderilmiş ve Bahaî inancını yaymıştır. Mirza Hüseyin Ali'nin (Bahau'llah) ölümünden sonra büyük oğlu Abdülbaha (1844-1957) öğretinin liderliğini yapmış, Abdülbaha'nın vefatın- dan sonra ise büyük torunu Şevki Efendi, Bahaîliğin liderliğine ge- tirilmiştir. Başlangıçta İslâm dininin bir mezhebini andıran Baha- ilik zamanla bağımsız bir din halini almıştır. Bahailik'te Yahudilik ve Hristiyanlıktan alınan esaslarda vardır. Günde üç vakit özel namaz kılarlar. Namaz kılarırken, İslâm'dan ayrılan önceleri mez- hep sonra ayrı bir din hüviyetine dönüşen inanç sistemi olmaları- na karşın Kâbe'yi kible olarak kabul etmezler. Bahau'llah'ın otur- duğu evin bulunduğu yeri kible sayarlar. Bahaîlerin inançlarını düzenleyen iki Kutsal kitapları vardır. Bunlar: El-ıkan ve Kitabu'l- Akdes'tir Ülkemizde Yargıtay'ın 13.10.1962 tarih ve 1252 esas, 2345 sayılı kararıyla ayrı bir din olarak kabul edilmediği için ayrı iba- dethane yapımına izin verilmemiştir.

Eğer benim düşüncelerim hiç olmasa bir şeye yarasalar, siz veya oğullarınız kendi faaliyetleri hakkındaki kararlarını bana bildirseler çok memnun olurum."

Lev TOLSTOY

Görülüyor ki, Tolstoy'u annenin yazdığı mektup çok heyecanlandırmıştır. Bunu dört sayfalık ve acele yazılan mektubundan anlamak mümkündür. Lev Tolstoy'un, "Müslümanlığın kendine has dış görünüşüne göre kilise Hıristiyanlığından kıyas kabul etmez derecede üstün durması bende hiçbir şüphe doğurmuyor" cümlesi, onların aile ıstırabına son veren bir cevap olur. Mektup, ailede hüküm (emir) gibi okunup kanun gibi kabul edilir.

Tolstoy'un mektubundan sonra Tiflis'teki Zagafgaziya Ruhani İdaresi general İbrahim Ağa Vekilov'un evlâtlarını Müslümanlığa kabul etmiş ve bu arada Müftü Mirza Hüseyin Efendi Kayıpade'nin imzası ile resmî senet vermiştir. Çocukların adını da değiştirip; Boris, Faris olmuş, Qleb ise Galip olarak resmileşmişlerdir.

Lev Tolstoy'un, Yelena Vekilova'ya yazdığı mektubun aslını Yelena'nın oğlu Faris'de, 1978 yılında Moskova'da Lev Tolstoy adına açılan müzeye vermiştir. Mektuplar müzede hâlâ sergilenmektedir.

'Müslümanların Allah'tan başka ilâhı yoktur

ve Muhammed onun peygamberidir.'

Tolstoy

Yasnopolyana Kayıtları

Dâhi yazar Lev Tolstoy, İslâm dinine olan inancını sadece Vekilov'lara yazdığı mektuplarla açıklamamıştır. Onun çok yakınında bulunan binlerce kalem ve kalp dostları Tolstoy ile İslâm dinine, Hz. Muhammed'in şahsiyetine ulvî muhabbeti hakkında yazılar yazıp, sohbetler ederlermiş. Tolstoy'un, müslümanlığı kabul etmesi konusundaki ilk net ifadesi ise, aşağıdaki sözlerinden anlaşılabilir.

Slovak asıllı D. P. Makovitski, altı yıl Tolstoy'un özel doktorluğunu yapmış ve çok sayıda dostunun Tolstoy'u ziyaret etmesi sırasında aralarında geçen diyalogları not ederek, "1904-1910 Yıllarında Tolstoy'un Yanında" adlı büyük bir eser yazmıştır.

Bu kitap 1979 yılında dört cilt olarak "Yasnopolyana Kayıtları" adıyla, ilk defa Moskova'da yayımlanmıştır. Kitabın III. cildinin, 356. sayfasında ise Tolstoy'un ailevi sohbetleri veriliyordur. Okuyucu orada Tolstoy'un, General İbrahim Ağa Vekilov'un hayat arkadaşının kaygısına ortak oluşuna ve İslâm dinini kalben sevmesine bir kez daha şahit olur. Tolstoy'un doktoru Duşan Petroviç Makovitski bu duru-

mu bakın nasıl anlatıyor:

1909 yılı Mart ayının 13'ünde Lev Nikolayeviç Tolstoy bir sohbet sırasında dedi ki: 'Bir anneden mektup aldım. Ya- zıyor ki: Çocuklarımın babası Müslüman'dır ben ise Hıristi- yan'ım. İki oğlum var, biri talebedir, öbürü zabıt (subay). Her ikisi de İslâm dinine geçmek istiyor.'

Tolstoy'un bu sözü üzerine Sofya Andreyevna (Tols- toy'un arkadaşı): 'Belki de oğulları, çok eşli olmak için Müs- lüman olmak istiyorlardır.' der.

Tolstoy: 'Ne olur ki... Sanki bizde çok eşliler az mı? Bu mektup hakkında düşünürken benim için çok şey aydınlan- dı. Muhammed her zaman Evangelizm'in (Hıristiyanların) üstüne çıkıyor. O, insanı Allah saymıyor ve kendini de Allah ile bir tutmuyor. Müslümanların Allah'tan başka ilâhı yoktur ve Muhammed onun peygamberidir. Burada hiçbir muam- ma ve sır yoktur.'

Sofya Andreyevna (Tolstoy'un arkadaşı) : 'Hangisi daha

iyidir? Hıristiyanlık mı, Müslümanlık mı?'

Tolstoy: 'Benim için açıktır ki, Müslümanlık daha iyidir,

daha üstündür.'

Kısa bir süre sustuktan sonra Lev Nikolayeviç Tolstoy tekrar eder: 'Müslümanlık mukayese edildiğinde Hıristiyan- lıktan üstünlüğü görülür. Müslümanlık bana çok yardım et- miştir.'

Mikail Vasileyeviç (Tolstoy'un arkadaşı): 'Zaporojyeli

Nekrasovçular(*) İslâm Dinine geçmişler...'

Lev Nikolayeviç Tolstoy. 'İnsan inkişaf edince (gelişince) dinin esasları da; Taoizm, Budizm, Hıristiyanlık da inkişaf ediyor. Bunların da hepsinin dinî esasları birdir. Zaman geç- tikçe bu da birliğe ve sadeliğe getirip ulaştırıyor..."

(*) 1878 yılında Bulavin isyanı yatıştırıldıktan sonra ataman İknat

Nekrasov'un rehberliği ile Türkiye'ye göçen Don Kazakları.

Bir dertli anne Yelena Vekilova

Ünlü yazar Tolstoy ve dertli anne Yelena arasındaki mektuplaşmaların üzerinden yaklaşık 80 yıl geçtikten sonra "Literetarnuya Gazeta"nın 7. sayısında (1991), General İbrahim Ağa Vekilov'un aile mektubu hakkında bir haber dosyası yayımlandı. Dosya, İslâm dininin bütün dogmalarını (nass-kaynak) kendinde toplayan eşsiz kitap Kur'an-ı Kerim'e ayrılmıştı. Bu teşebbüs, İslâm dininin esasları hakkında binlerce Rus okuyucusuna açık, abartısız bilgi vermek için güzel bir başlangıç idi.

Yazar Lev Tolstoy'un Yelena Vekilova'ya yazdığı mektuptan bölümlere yer veren gazete, "Çok teessüf ediyoruz ki, Yelena Vekilova'nın şahsiyeti hakkında hiçbir bilgimiz yoktur" itirafında da bulunmadan edememişti.

Azerbaycan'da bu soruya cevap verecek bir tek kimse vardı: General İbrahim Ağa'nın tek torunu olan, Profesör Leyla Galip kızı Vekilova. Asker bir ailenin kızı olan torun Vekilova ailesini şöyle anlatıyor:

"Babaannem Yelena, Tiflis'te subay toplantılarından birinde, dedem genç subay Ağaoğlu İbrahim Vekilov ile tanışmış. Bizim Vekilovlar nesli, Azerbaycan'ın kenar şehri Kazak'tandırlar.

Zadegan (Beyzade) soyuna mensup neslimiz resmî olarak 350 yıldan fazladır devam etmektedir.

Bizim so-

yumuz, kendi halkına, vatanına birçok savaşçı, âlim, yazar ve şair yetiştirmiştir.

İki genç, birbirini sever. Ancak onların saadetlerine yalnızca din farkı engel oluyordur. Azerbaycanlı İbrahim Vekilov Müslüman, Yelena Yermolayeva ise Provoslav (Hıristiyan) dinine mensuptur. O zamanki Rusya İmparatorluğu kanunlarına göre nikâh kıymak için eşlerden biri kendi dininden feragat etmek zorundadır. Ancak dedem de, babaannem de ailelerinden aldıkları dinî terbiyeye karşı çıkamamaktadır. Durum böyleyken İbrahim Ağa Vekilov, 'Rus Çarı'na müracaat eder. Uzun çekişmelerden sonra evlilik izni verilir. Fakat böyle evliliklerde yine dünyaya gelen çocuklar, Rus İmparatorluğu kanunlarına göre Provoslav (Hıristiyan) dinî terbiyesi almalıdırlar.

Böylece Yelena üç çocuğunu -kızı Reyhan, oğulları Boris ve Qleb'i vaftiz ettirir. Fakat babalarının ve akrabalarının etkisi ile çocuklar İslâm dinine meyleder ve Tolstoy'un telkini ile Müslüman olurlar..." (*)

Tolstoy ve Nakşibendiler

Tolstoy'un 80. yaş gününde Kazan-Tatar Türkçesinde yayın yapan gazete ve dergilerde L.N. Tolstoy hakkında pek çok anma yazısına yer verilir. Tatarların ünlü yazarları Abdullah Tukay, Fatih Emirhan, Fatih Kerimi gibi isimler, Tolstoy'u tanıtan makaleler yayımlar. 'Fikir', 'İdeal', 'Vakit', 'El-İslah' ve 'Şura' gibi basın yayın organlarında Tolstoy'un felsefesi anlayışı ve dünya edebiyatında ki yeri hakkında yazılar kaleme alınır. Bu arada bazı Tatar yazarların Tolstoy'la mektuplaşmaları da bahsi geçen yayın organlarında yer bulur.

(*)

Kaynak: Şemistan Nazirli, Topoğraf General İbrahim Vekilov, Azerbaycan Devlet Kütüphanesi; Bakü "Zaman" 2002. Kayıt no: 71277 ve 70823.

Bu mektupların en dikkat çekenini ise 1909 yılında 'İktisat' dergisinin yazarı Fatih Murtazın'ın, Tolstoy'a cevaplaması için gönderdiği 5 soruluk yazıdır. Tolstoy'un cevabı 9 Ocak 1910'da gelir. Tolstoy'un mektubunun Tatarca'ya tercümesi 'İktisat' dergisinin (1910) 11. sayısında yayımlanır.

Tolstoy cevabında; 'Aslında her din güzel, hayatın ma- nasını ise dine inanan her insan aramalı ve insanlığı sevmeli' diyerek hümanist bir yaklaşım sergiler. Ancak işin ilginç ta- rafi ünlü Rus yazarın cevap mektuplarıyla beraber, derginin yazarı Murtazın'a, 'Hergün İçin Bir Hadis' adında bir kitap- çıka göndermesiydi. Bu kitapçıkta Tolstoy, Hz. Muham- med'in sözlerine yer verir ve ekler; "Bu ilahi (ezgi) kelimeler her türlü din ehli için gereklidir"(*)... Dergide çıkan cevap mektubunda Tolstoy, Arapça bilmediği için İslam'ı Rus mis- yonerlerinden öğrendiğini de itiraf etmektedir.

Prof. Dr. Elfine Sibgatullina'ya göre Tolstoy'un bahsetti- ği misyonerler Tatarlar arasında varolan (1860) ilginç bir sofi teşkilatıdır. Kurucusu Bahauddin Vaisov, Nakşibendî Tarika- tı'na mensup olsa da dönemin sosyal ve yaşamsal gereklilik- lerine ek olarak tarikat felsefesine yenilikler yükleyecek ka- dar da açık fikirlidir... Ancak Rus Çarı'na göndermiş olduğu mektuplarda hükümetin siyasetini tenkit etmesinden dolayı Bahauddin Vaisov sürgüne gönderilir.

Prof. Dr. Elfine Sibgatullina'ya göre Bahauddin Vaisov, Tolstoy ile görüşmüş ve bazı konularda ortak noktalarda bu- luşmuşlardır. Hatta Tolstoy Vaisov gibi devletten ve toplum- dan ayrılma fikrine katılmıştır(**)

(*) Ravil Amirhanov. Tatarskaya Dorevolutsyonnyaya Pressa (V Kontekste "Vostok-Zapad"), Kazan, Tatarskoye Knijnoye İzdatelstvo, 2002; s. 141-142.

(**) Tatar Edebiyatı Tarihi, II. Cilt, Kazan, Tataristan kitap neşriyatı, 1985.

3.BÖLÜM

TOLSTOY'UN İTİRAFLARI

Allah'a İnanmak

Hıristiyanlığın Ortodoks mezhebine göre vaftiz edildim ve çocukluk yıllarımda bu mezhebin görüşleri doğrultusunda eğitildim. Çocukluk ve gençlik yıllarımdaki öğrenim yaşıntımda da yine bu inanç çizgisinde öğrenim gördüm. Ancak on sekiz yaşımdayken, ikinci yıldan sonra üniversite öğrenimimi yarıda bıraktığımda artık bana öğretilmiş görüşlerin hiçbirine inancım kalmamıştı. Geçmişte yaşadığım olaylara ve anılara dayanarak hüküm vermem gerekirse, aslında çok da inançlı biri sayılmazdım. Fakat buna rağmen çevremdeki insanların inançlarına saygı gösteriyor ve bana öğretilen bilgilere inanıyor, itimat ediyordum. Aslında işin gerçeği, bu itimat çok da kalpten inanarak değildi.

Benim dinî inançlarımdan kopuşum, kültürlü ve aristokrat tabakaya mensup insanlarda geçmiş dönemlerde nasıl olmuşsa ve şimdi de nasıl olmaya devam ediyorsa öyle olmuştu. Sanırım bu durum bir çok insan için aynı seyri takip etmektedir. Yani çevresindeki çoğunluk nasıl yaşıyorsa insan da öyle yaşıyor.

İnsanların büyük bir kısmı, inanç esaslarıyla hiçbir ortak noktası olmayan, hatta çoğunlukla on ters düşen ilkelere bağlı olarak yaşıyorlar. İnanç öğretisinin yaşantımızda pek yeri yok; ne başka insanlarla olan ilişkilerimizde rastlıyoruz

ona, ne de bizzat kendi yaşantımızda onunla ilişkimiz oluyor. İnanç esaslarını herhangi bir yerde, yaşamdan uzakta ve yaşamdan bağımsız olarak kabulleniyoruz. O, herhangi bir zamanda karşımıza çıkınca da yaşamı içten hiç ilgilendirme- yen ve sanki sadece dıştan bir olaymış gibi karşılıyoruz. Bir insanın dindar olup olmadığını, eski zamanlarda olduğu gibi şimdi de o insanın hayatından ve davranışlarından anlayabilmek oldukça güçtür.

İnanç, bugün ya da eski devirlerde olsun hep dış baskılarla ayakta tutulmaya çalışılmıştır ve insanlar ona sonsuz bir güven duyarak, yaşamlarında inanca bütünüyle yer verememişlerdir.

İnanç, bugün artık bilimlerin ve inanç esaslarıyla ters düşen hayat deneyimlerinin etkisi altında erimektedir ve erimiştir.

İnsanların büyük bir bölümü, kendisine daha çocuklukta öğretilen inanç öğretisinin kendisinde sanki hiç bozulmadan varlığını devam ettirdiğini zanneder; oysa ki aslında bu öğretiyi, o inancı çoktan kaybetmiştir.

Bu durum insanların çok büyük bir çoğunluğunda sanırım aynıdır. Elbette bizim gibi eğitim görmüş insanlardan, yani kendi kendine karşı samimî davranan insanlardan bahsediyorum; yoksa inandıkları dinlerini, dünyevî amaçlarına alet eden insanlardan değil. Aslında bu tip insanlar gerçek inançsızlardır; çünkü, inanç onlar için herhangi bir dünyevî amaca ulaşmak için araç durumundadır. Bu ise şüphesiz ki asla inanç değildir. Bazı insanlar, bilginin ve hayatın ışığının yıktığı o çürük binanın kalıntılarını çoktan silip süpürmüş, bazıları ise bunu henüz fark edememişlerdir.

Evet, Allah'a inanıyordum; daha doğru söylemek gerekirse Allah'ı inkâr etmiyordum ama nasıl bir Allah'a inanıyordum, işte bunu anlatamazdım.

Yalnızca, kendi adıma tek gerçek olduğuna inandığım şeyi, ulaştığım bu gerçek bilgiyi yazılarımda diğer insanlara

öğretiyordum. Yani benim şimdi sürdürdüğüm gibi yaşamak gerektiğini ve insanın en rahat yaşadığı yerin ailesinin yanı olduğunu anlatıyordum insanlara. Yaşantım böyle sürüp gi- diyordu. Fakat yaşantımın bu akışa girmesinden beş yıl son- ra tuhaf bir şeyle karşılaştım. Bazı anlarda zihnimi birdenbi- re kuşkular sarıyordu. Sanki yaşam böyle anlarda duruyor, zaman akmiyordu. Nasıl yaşamam, ne yapmam gerektiğini bilmiyor gibi oluyordum. Dengemi yitirdim ve melankoliye düştüm. Fakat bu durum kısa bir süre sonra geçti. Yaşantımı kaldığı yerden, yine eskiden olduğu gibi sürmeye başlamış- tım ki, bu kuşku anları daha sık, hem de öncekine göre çok daha yoğun bir hâlde tekrar etmeye başladı. Hayatımın dur- duğu bu anlarda hep aynı sorular ortaya çıkıyordu:

Niçin? Peki, ya sonra ne olacak?

Başlangıçta bunların anlamsız, saçma sorular olduğunu düşündüm. Sanıyordum ki, bunların cevapları belli, ortada olan cevapları var ve ben bu cevaplara kolayca ulaşacağım. Her şeyden önce bu soruların çözümü ile uğraştığımda me- selenin ortadan kalkacağını düşünüyordum. Fakat bununla uğraşacak zamanım yoktu. Eğer günün birinde canım isterse cevaplan bulabilirim diye düşünüyordum. Ancak sorular gittikçe daha sık ortaya çıkmaya ve çoğalmaya başladılar; üstelik bu sorular, cevaplarını bulmanın çok güç olduğu so- rulardı. Durmadan aynı yere düşen noktalar gibi, bu cevap- sız sorular da kara bir leke halinde toplanıp büyüyordu. Bir iç hastalık nedeniyle acı çeken bir insanın hâli nasılsa, benim hâlim de öyleydi. Önce hastanın önem vermediği küçük işa- retler belirir, sonra bu işaretler gittikçe daha sık tekrarlanır ve zamanla kurtulmanın imkânsız olduğu bir ıstırap haline gelir. Acı giderek büyür ve hasta düşünmeye vakit bulamaz olur. O zaman şunu fark eder ki, kendisinin sağlık içinde ya- şarken pek fazla önemsemediği şey, aslında dünyada onun için en önemli olan şeydir: Yani, ölümdür.

Yaşantım sanki durmuştu; sadece nefes alıyor, yiyor, içi- yor ve uyuyordum. Ancak bunları yapıyorum diye yaşadığım- dan bahsetmem mümkün değildi; çünkü ruhumu rahatlatacak ve aklımı tatmin edecek bir arzum yoktu. Aslında şunu da çok iyi biliyordum ki, bir arzum olduğunda, onu gerçekleştirsem de gerçekleştirsem de sonunda bir şey değişmeyecekti.

Yaşamayı sürdürüyordum ama bu sadece yaşam fonksiyonlarımı sürdürmekten ibaretti. Bir uçurumun başına gelmişim ve önümde yok oluştan başka bir şey olmadığını çok iyi görüyordum. Ulaştığım sonuca kayıtsız kalmam imkânsız olduğu gibi, önümde yalnızca acı ve gerçeğin durduğunu görmemek için gözlerimi kapatmam da imkânsızdı. Yaşadığım tam bir perişanlık.

Bir seyyahla, onun çölde karşılaştığı yırtıcı hayvanları anlatan o şark masalını kim bilmez ki! Seyyah, yırtıcı bir hayvandan kurtulmak için kendini kurumuş bir kuyuya atar. Tam o anda, kuyunun dibinde onu yutmak için ağzını açmış bekleyen bir ejderha görür. Yırtıcı hayvan tarafından parçalanmamak için yukarı çıkmaya cesaret edemeyen ama ejderha tarafından yutulmamak için aşağıya da atlayamayan bu zavallı seyyah, kuyunun duvar taşları arasında boy vermiş bir dalı yakalar ve ona sımsıkı tutunur. Az sonra elleri uyuşmaya başlar ve kendisini her iki tarafta bekleyen felâketin kucağına düşeceğini anlar; ancak dala hâlâ sımsıkı tutunmaktadır. O sırada birkaç farenin, onun tutunduğu delğin çevresinde dolaşmakta ve dalı kemirmekte olduğunu görür. Dal kopacak ve o da canavarın ağzının ortasına düşecektir. Seyyah bunu görünce kurtulma ümidinin artık hiç kalmadığını anlar. Çaresizlik içinde çevresine bakarken, dalın yapıraklarında bal damlaları görür; dilini uzatır ve bunları yalamaya başlar. İşte, ben de aynen bu seyyahın benzeriydim; ölüm ejderhasının kaçınılmaz bir şekilde beni beklediğini, beni parçalamaya hazır olduğunu bildiğim hâlde, son bir

ümitle hayatın dallarına tutunuyordum ve bu azaba niye düştüğümü de aklım bir türlü almıyordu. Bana o güne kadar teselli vermiş olan balı yalamayı deniyordum; ancak bal ar- tık tat vermez olmuştu. Ölüm ejderhası ağzını açmış beni yutmak için beklerken, yaşamın kemirgen fareleri de tutun- duğum dalı kopartmaya çalışıyorlardı. Bense artık sadece kendilerinden kaçamayacağım o ejderha ile fareleri görüyor, gözümü onların üzerinden ayıramıyordum. Üstelik bu bir masal değildi; gerçeğin ta kendisiydi. Bu, aksinin ispatlana- mayacağı ve herkesin algılayabileceği bir gerçektir.

Soru: "Ne için yaşıyorum?"

Cevap: "Sonsuz büyük mekânda, sonsuz zaman irinde, sonsuz küçük parçacıklar, sonsuz küçük bileşimler içinde değişirler ve sen eğer bu değişimlerin yasalarını kavrayama- mışsan, yeryüzünde niçin yaşadığını da kavrayamamışın- dır."

Aynı şekilde düşünce anında kendi kendime şöyle di- yordum: "Bütün insanlık, onu yöneten manevî ilkelere ve ideallere dayanarak gelişiyor. Bu idealler dinlerde, bilimler- de, sanatlarda, devlet şekillerinde ifadesini buluyor. Bu ide- aller gittikçe yükselmekte ve insanlık da gittikçe daha yük- sek mutluluğa tırmanmaktadır. Ben de insanlığın bir parçası- yım. Bu nedenle benim görevim, insanlığın ideallerini öğren- mek ve bunların gerçekleştirilmesine katkıda bulunmaktır." Zihin gücümün zayıf olduğu sıralarda bu cevapla yetin- dim. Ancak yaşamın sorusu içimde bütün netliğiyle uyanır uyanmaz, bu teori de birdenbire yıkılıverdi. Bilimlerin, in- sanlığın küçük bir bölümünün araştırılmasından çıkardığı ve genel geçer sonuçlar olarak sunmaya çalıştığı vicdansız vur- dumduymazlığı ile insanlığın ideallerinin yer aldığı bu felse- fenin birçok yönünün karşıtlıklar yığını olması bir yana, bu felsefenin aptalca demeyeyim ama şaşılacak noktası şuydu: Her insanın karşısına çıkan "Ben neyim?" ve "Ben niçin yaşı- yorum?" ya da "Benim görevim ne?" sorularını cevaplandır-

mak istiyorsak, önce Şu soruyu çözmemiz gerekiyor; "Bizim yalnızca çok küçük bir zaman diliminde, çok küçük bir par- çasını bildiğimiz o bütünün ve insanlığın varlığının anlamı nedir?"

İnsan, bunu yanıtlayabilmek için öncelikle bu bahsi ge- çen sırlarla dolu insanlığı, yani daha kendini bile kavraya- mamış insanlardan kurulu insanlığın ne olduğunu kavra- mak zorundadır.

Kendine "Nasıl yaşamalıyım?" sorusunu samimiyetle soran insan, deneysel bilimlerin bu soruya verdiği "Sonsuz evrendeki zaman ve birleşme imkânları bakımından sonsuz parçacıkları araştır; sonra kendi hayatını anlayacaksın?" şek- lindeki cevapla nasıl tatmin olmuyorsa, aynı insan Şu cevap- la da yetinemeyecektir: "Başlangıcını ve sonunu hiç bilmedi- ğimiz ve belki de en küçük parçacığını bile tanımadığımız insanlığa ait bütün yaşam anlayışlarını araştır; işte o zaman kendi yaşamının anlamını kavrayacaksın!"

Hiç Olabilmek İçin

Hastalık, yaşlılık ve ölümü hiç görmemiş ve onların ne olduğunu bilmeyen genç, mutlu prens Sakya-Muni, bir ge- zinti sırasında görünüşü perişan, dişleri dökülmüş, salyaları akan bir ihtiyara rastlar. O zamana kadar ihtiyarlığın ne ol- duğunu bilmeyen prens, şaşkınlık içinde arabacısına bunun ne olduğunu, adamın nasıl olup da bu acınası ve itici hale düştüğünü sorar. Bunun bütün insanların ortak kaderi oldu- ğunu, kendisi kral oğlu olsa bile aynı şeyin kendi başına gel- mesinin de mukadder olduğunu öğrenince gezisine devam edemez ve bu konuda düşünmek için geri dönmek ister. Tek başına bir köşeye çekilerek günler boyunca düşünür ve anla- şılan sonunda bir teselli bulur. Çünkü yine keyifli ve mutlu olarak geziye çıkar. Bu defa karşısına vücudu şişler içinde, güçsüz ve gözlerinin ferisi sönmüş hasta bir adam çıkar. O gü- ne kadar hastalığı hiç bilmeyen prens arabayı durdurur ve

arabacıya bunun ne olduğunu sorar. Bunun hastalık olduğunu, herkesin başına gelebileceğini, sağlıklı ve mutlu bir kral oğlu olan kendisinin bile aynı hastalığa yakalanabileceğini öğrenince yine neşesini ve cesaretini kaybeder, geri dönmeyi emreder. Daha önce olduğu gibi yine düşüncelere dalarak teselli arar. Aradığı teselliye yine bulur ki, üçüncü kez gezintiye çıkar. Bu üçüncü gezisinde yine bir manzara ile karşılaşır. Bir şeyin insanlar tarafından taşınmakta olduğunu görür. Arabacıya sorar:

-Bu nedir?

-Bir cenaze efendim. -Cenaze ne demek?

-Bu herkesin sonudur.

Prens ölüye yaklaşır, örtüyü açar ve yüzüne bakar. -Şimdi ne yapacaklar onu? diye sorar. -Onu gömecekler. -Niye?

-Çünkü artık kesinlikle canlanmayacak ve gelecekte ondan sadece pis bir koku ve kurtçuklardan başka hiçbir şey kalmayacak.

-Ve bu insanların kaderi öyle mi? Benim de mi? Beni de gömecekler, benden geriye de pis bir kokudan başka bir şey kalmayacak, öyle mi? Beni de kurtçuklar mı yiyecek?

-Evet.

-Geri dönelim. Artık gezmek istemiyorum ve bir daha

da bunu istemeyeceğim.

Sakya-Muni bu defa bir teselli bulamadı ve yaşamın en büyük dert olduğu sonucuna vardı. Bütün gücünü, kendini ve başkalarını bundan kurtarmaya harcadı. Yaşamdan öyle kurtulsunlar ki, ölümden sonra da hiçbir biçimde tekrarlanmasın ve yaşam kökünden kazınmış olsun.

Yaşamın sorusuna cevap verdiği zaman, insan bilgeliğinin kesin cevapları bu doğrultudadır.

Sokrates: "Maddî hayat bir derttir ve yalandır. Bu yüzden maddî hayatın yok edilmesi bir mutluluktur ve biz bunu dilemeliyiz." der.

Schopenhauer: "Hayat, olması gereken bir şeydir ama bir derttir; hiçliğe geçiş ise hayattaki tek mutluluktur." der. Hz. Süleyman: "Dünyadaki her şey: delilik ve bilgelik, zenginlik ve yoksulluk, sevinç ve acı; bunların hepsi boştur, hiçtir. İnsan ölüp gider ve ardında hiçbir şey kalmaz. Ve bu saçmadır." der.

Buda: "İstirabın, acının, güçten düşmenin, ihtiyarlığın ve ölümün kaçınılmazlığının bilinciyle yaşanmaz. İnsan kendini hayattan, hayatın her imkânından kurtarmak zorundadır." der.

Bilimlerin içinde dolaşmam beni çaresizlikten kurtarmadığı gibi, bu çaresizliğimi daha da arttırdı. Bu bilimlerden biri yaşamın sorusuna hiç cevap vermedi. Bir başka bilim ise diğerinin tersine soruma doğrudan cevap vererek benim çaresizliğimi onayladı ve bana gösterdi ki, ulaştığım sonuç benim yanılsamamın, benim hastalıklı ruh hâlimin meyvesi değil. Yani, benim doğru düşündüğümü ve insanlığın dâhileriyle aynı sonuçlara vardığımı onayladı.

Bunda yanılsama yok; her şey boş ve ölüm yaşamdan çok daha iyi. İnsanın yaşamdan kendini mutlaka kurtarması gerek. Hiç doğmamış olana ise ne mutlu.

Bilinmeyeni Bulmak

Çözümü bilimde bulamamıştım ve bu çözümü yaşamda aramaya başlamıştım; umudum onu çevremdeki insanlarda bulabilmektir. Böylece insanları gözlemlemeye başladım. Beni çaresizliğe sürükleyen bu sorulara karşı diğer insanların nasıl bir tavır takındıklarını merak ediyordum.

Peki, öğrenim seviyeleri ve yaşam tarzlarıyla bana ben- zeyen bu insanlar nasıl bir cevap bulmuşlardı? Gördüm ki, benim çevremdeki bu insanlar, içinde bulunduğumuz bu korkunç durumdan kurtulmak için dört farklı çıkış yolu bul- muşlardı.

Birinci çıkış yolu bilgisizlik yoluydu ve bu yol şundan ibaretti: Hayatın bir belâ ve saçmalık olduğunu bilmemek ve kavramamak.

İkinci çıkış yolu ise Epikürcü çıkış yoluydu. Bu düşünce- nin esası şuydu: İnsan hayatın umutsuzluğunu bilse de, o- nun sunduğu nimetleri tatmaktır.

Benim çevremdeki insanları çoğunluğu yaşama imkânı- nı ancak böyle buluyordu. İçinde buldukları şartlar onla- rın dertten çok nimet kazanmasını sağlıyor ve ahlâkî duyar- sızlıkları sayesinde unutma imkânı buluyorlardı. Bu ahlâk- sızlık ve duyarsızlıklarına rağmen iyi durumda olmaları ise sadece bir rastlantıdır.

Çağımız insanların büyük çoğunluğu böyle düşün- mekte, böyle hissetmektedir. Bu insanlardan bazılarının dü- şünce ve hayal güçlerinin felcini bir felsefe diye ilân etmele- riyse bu insanları yaşamın sorusunu görmemek için balı yalamayı sürdürenler grubundan ayırmaz. Benim bu in- sanlara uymam da mümkün değildi. Onların hayal gücü- nün duyarsızlığı bende olmadığı için, yapay olarak da bu- nu sağlayamazdım. Gözlerimi, onları bir kere görmüş olan herhangi bir insan gibi, farelerden ve ejderhadan çeviremez- dim.

Üçüncü çıkış yolu, güç ve enerjinin yoluydu. Esası şuy- du: İnsan, hayatın dert ve saçmalık olduğunu anlayınca onu yok etmelidir.

Dördüncü çıkış yoluysa zayıflık yoluydu ve bunun esası şuydu: İnsan, yaşamın dert ve saçmalık olduğunu kavradığı ve bu yaşamdan bir şey çıkmayacağını bildiği hâlde onu sür- dürmeye son vermez.

Bu grubun insanları ölümün hayattan iyi olduğunu bilirler. Fakat onlar yanılgılarına bir an önce son vererek kendilerini öldürecek akıllıca davranma gücüne sahip olmadıkları için, sanki bir şeyler bekliyor gibi davranırlar. Bu zayıflığın yoludur; çünkü eğer ben daha iyi olanı biliyorsam ve buna gücüm de yetiyorsa, kendimi daha iyi olana vermekten neden geri kalacaktım? İşte, ben bu gruptaydım.

Benim grubumun insanları kendilerini o korkunç çelişkiden çeşitli şekillerde kurtarıyorlardı. Aklımı ne kadar zorlasam da, bu dördüncü çıkış yolunun yanına bir beşinci yol koyamıyordum. Sadece bazı çareler vardı. Bu çarelerden biri, yaşamın saçmalık ve dertlerden oluştuğunu, boş olduğunu ve bu yaşamı sürdürmemenin daha iyi olduğunu kavramaktı. Fakat bunu bilmemek benim için mümkün değildi. Bunu bir kere görmüştüm ve bilmezlikten gelemeyiz, gözlerimi bundan çeviremezdim.

İkinci çare, hayatı olduğu gibi kabullenmek ve geleceği düşünmemektir. Ancak ben bunu da yapamazdım. İhtiyarlık, acı ve ölümün var olduğunu bildiğim hâlde Sakya-Muni gibi ava gidemezdim. Yaşam gücümün çok güçlü olmasına rağmen, kısa bir süre için bana zevk veren anlık tesadüflerden hoşlanmıyordum.

Üçüncü çare, yaşamın bir belâ ve bir delilik olduğunu anladıktan sonra ona son vermek, intihar etmektir. Bunu kavramıştım ama sebebini ben de bilmem, kendimi öldürmeyi hiç denemedim.

Dördüncü çare ise, Hz. Süleyman'ın ve Schopenhauer'in durumunda yaşamak, yaşam denilen şeyin bana yapılan aptalca bir şaka olduğunu bilmek ama yine de yaşamaktır; yıkanmak, giyinmek, yemek yemek, konuşmak, hatta kitap yazmaktır. Bu benim için iğrenç bir şeydi; acı ve ıstırap doluydu ama yine de bu şekilde yaşamımı sürdürdüm.

Aklım, yaşamın akılsızca bir şey olduğunu kabul etmiş- ti. Eğer daha yüksek bir akıl yoksa -ki yoktur ve varlığı hiç- bir şeyle ispatlanamaz- o hâlde bence akıl, yaşamın oluşu- munu meydana getirir. Akıl olmasa, benim için yaşam da ol- maz. Fakat bu akıl eğer yaşamın sebebi ise, yaşamı nasıl in- kâr edebilir ki? Ya da tam tersine yaşam olmasa, benim ak- lım da olmaz; yani akıl yaşamın yarattığıdır. Yaşam her şey- dir. Akıl yaşamın meyvesidir ve bu akıl bu yaşamı inkâr et- mektedir. Bu noktada doğru olmayan bir şeyin var olduğu- nu hissediyorum.

Yaşamın boş olduğunu gözlemlemek, öyle büyük bir akıllılık değil. Bu düşünce en eski çağlardan beri dile getiri- lir; hem de en basit insanlar tarafından bile. Fakat bu insan- lar yine de yaşamışlardır ve yaşıyorlar. Herkes nasıl oluyor da yaşamayı sürdürüyor ve yaşamın akla uygunluğundan bir an olsun şüphe etmiyor, bunu anlayamıyorum.

Bilgelerin bilgelikleriyle onaylanmış olan bilgim bana şunu göstermişti ki, dünyada var olan canlı cansız her şey son derece bilgeceydi; yalnızca benim durumum çok aptal- caydı. Bu ahmaklar, yani insanların büyük bir çoğunluğu, dünyadaki canlı cansız tüm varlıkların yapısı hakkında en u- fak bir şeyi bile bilmeden yaşıyorlardı. Fakat sonuçta bu in- sanlar yaşıyorlardı ve yaşamlarının da son derece akla uy- gun şekilde düzenlenmiş olduğuna inanıyorlardı.

Bütün bu düşünceler aklıma şu soruyu getirdi: "Ya he- nüz bilmediğim bir şey varsa?" Cehalette işte aynen böyle çalışır. Cehalet hep aynı şeyi söyler ve eğer bilmediği bir şey karşısına çıkarsa onun saçma olduğunu söyler. Aslında in- sanlık bir bütündür; yani yaşamış olan ve yaşayan tüm in- sanlar sanki hayatın anlamını kavramış gibi davranırlar. Çünkü onu kavramamış olsalardı, yaşayabilmiş olamazlardı. Bilgeliğimiz ne kadar kesin olsa da, yine de yaşamın an- lamını öğrenmeyi bahşetmedi bize. Yaşayan bütün insanlar, milyonlarca insan, yaşamın anlamından hiç şüphe etmiyor.

En karanlık çağlardan bugüne gelinceye kadar, yaşamın boş ve anlamsız olduğunu bana da ispat eden o görüşleri tanıyan tüm insanlar, buna rağmen yine de yaşamış ve yaşama yine de bir anlam vermişlerdir.

Benim içimdeki ve çevremdeki her şey, maddî ve maddî olmayan ne varsa, hepsi onların yaşam hakkındaki bilgilerin meyvesidir. Zekâmın bu yaşamı yargılama ve lanetleme yarayan araçları benim tarafımdan değil, onlar tarafından meydana getirilmiştir. Ben doğdum, eğitildim, büyüdüm. Onlar demiri yeryüzüne çıkardı ve işledi, onlar ormanı açmayı öğretti, onlar inekleri ve atları ehlileştirdi, onlar ekin ekmeyi öğretti, onlar birlikte yaşamayı öğretti, onlar yaşantımızı sağlam biçime soktu, onlar bana düşünmeyi, konuşmayı ve yazmayı öğretti. Yiyip içmem, giyinmem ve ders görüp eğitilmem onlar sayesinde oldu. Onların eseri olan ben, yine onların düşünce ve sözleriyle düşünerek onlara diyorum ki, bunların hepsi boş ve anlamsızdır. "Bunda bir yanlışlık var!" diyordum kendi kendime. Fakat bu yanlışlık neydi, işte onu bulamıyordum.

Yakınımdaki insanların oluşturduğu dar çevreye baktığımda, o soruyu anlamayan bir çok insan görmüştüm. Soruyu anlamış ya da anlamaya çalışan bir çok insan ise yaşamın sarhoşluğu içinde onu susturmuştu. Diğer yandan onu anlayan ve yaşamlarına son verenler ile ne kadar kaçmaya çalışsalar da, en sonunda onu anlayan ve yaşamlarını çaresizlik içinde sürdürme zayıflığını gösterenler de vardı. Bu tahsilli, zengin ve avare insanlardan oluşan benim de dahil olduğum dar çevrenin bütün bir insanlık demek olduğu yanlışlığı içinde yaşamıştım. Bir zamanlar yaşamış ve şimdi yaşamakta olan milyonlarca insan, birer insan değil, sanki bir tür hayvandı.

Allah'la Birleşme

Tahsillilerin ve bilgelerin temsil ettiği şekliyle, yani akıl yoluyla elde edilen bilgi, yaşamın anlamını inkâr etmektedir. İnsanlığın büyük bir bölümü ise, bu anlamı akla dayandırılmamış bilgide görmektedirler. Akla dayandırılmamış bu bilgi ise inançtır; yani benim reddetmem gerektiğine inandığım inanç; bir ya da üçlü bir Tanrı'ya, dünyanın altı günde yaratılmış olduğuna, şeytana, meleğe ve benim aklımı kaybetmediğim sürece kabul edemeyeceğim her şeye duyulan inanç. İçinde bulunduğum durum dehşet vericiydi. Biliyordum ki, akla dayalı bilgi yolunu izlediğimde yaşamı inkârdan başka bir şey bulamayacaktım. Akla dayalı bilgidен çıkan sonuç da şuydu: Hayat bir belâdır ve insanlar bunu bilirler. Yaşamamak, insanların kendi elindedir. Fakat onlar yine de yaşadılar ve yaşıyorlar. Ben de hayatın anlamsız bir şey, bir belâ olduğunu çok iyi bildiğim hâlde yaşadım ve yaşıyorum. Yaşamın anlamını kavramak için kendimi akıldan kurtarmalıyım; yani bu anlam olmadan var olamayan akıldan. İnançtan çıkabilecek en iyi sonuç işte buydu.

İçine düştüğüm çelişkilerle beraber iki yol açılıyordu önümde: Ya benim akla yatkın dediğim şey benim düşündüğüm kadar akla yatkın değildi ya da bana saçma görünen şey düşündüğüm kadar saçma değildi. Böylece, akla dayalı bilginin ilerleyişini gözlemlemeye başladım.

Akla dayalı bilginin ilerleyişini gözlemlediğimde ve sonuçlarını kontrol ettiğimde, ortaya çıkan sonuçları tamamıyla doğru buldum. Hayatın bir hiç olduğu sonucu kaçınılmaz olarak karşıma çıkıyordu. Ben niçin yaşayayım? Benim bir gölgeyi andıran yok oluşlu yaşamımdan gerçeğe ve ölüm-süzlüğe dair ne çıkar? Bu ölümsüz dünyada benim ölümlü varlığımın anlamı nedir? Bu gibi soruları cevaplandırmak için hayatı araştırmaya kalkışıyordum.

Yaşadığım bütün sorularımın çözümü, anlaşılacağı üzere beni tatmin etmiyordu. Çünkü benim sorum ilk bakışta her ne kadar yalın görünse de, ölümlüyü ölümsüzlük yoluyla açıklamaya ya da tersine daveti kapsıyordu. Kendime soruyordum: "Benim yaşamımın zaman, sebep ve mekân dışı anlamı nedir? Yaşamımın zamana, sebebe ve mekâna bağlı anlamı nedir?" Derin ve zahmetli bir düşünme eyleminden sonra cevabım her defasında şu oluyordu: "Hiç!" Gözlemlerimde hep ölümlüyü ölümlüyle, ölümsüzü ölümsüzle karşılaştırmıştım. Bunu başka türlü de yapamazdım; çünkü bundan başka yapılabilecek bir şey yoktu. Bundan dolayı vardığım sonuç olması gerektiği gibiydi: "Kuvvet kuvvettir, sonsuzluk sonsuzluktur, hiçlik hiçliktir." Bundan başka bir sonuca ulaşmam mümkün değildi. "Nasıl yapmalıyım?" sorusunu nasıl sorarsam sorayım, onun cevabı "Allah'ın yasasına göre!" olacaktır. "Benim şimdiki hayatımdan ne çıkar?" "Sonsuz azap ya da sonsuz mutluluk." "Ölümün mahvetmediği anlam nedir?" "Sonsuz olan Allah ile birleşmedir; cennettir." Böylece şunu zorla kabul etme durumuna geldim: O döneme kadar bana göre biricik ve kesin sayılan akla dayalı bilginin yanında, bütün insanlığın akıl dışı bir başka bilgisi vardı. Bu bilgi, insana yaşamak ve yaşamını sürdürmek imkânı veren yaratıcının kurgusuna olan inançtı.

İnancın bütün akıl dışılığı benim için o güne kadar ne ise, öyle kaldı; fakat onu kabul etmek zorunda kaldım. Çünkü yalnızca o, insanlığın yaşamın anlamına dair sorduğu sorulara cevaplar buluyor ve bunun sonucunda da yaşama imkânı sağlıyordu.

Akla dayalı bilgi beni hayatın saçma bir şey olduğunu kabullenmeye sürüklemişti; yaşamım durmuş, donuklaşmış ve ben de onu yok etmek arzusuna kapılmıştım. İnsanlara, bütün insanlığa bakıyordum ve görüyordum ki, insanlar yaşıyorlardı. Üstelik yaşamın anlamını bildiklerini iddia ediyorlardı. Sonra kendime baktığımda görüyordum ki, ben

yaşamın anlamına dair sorulara cevaplar bulduğum sürece yaşıyordum. Diğer insanlara olduğu gibi bana da yaşamın anlamını ve yaşama imkânını inanç vermişti.

Başka ülkelerin insanlarına, çağdaşlarıma ve ölmüşlere baktığımda, yine aynı şeyi görüyordum. İnsanlığın başlangıcından itibaren, yaşamın olduğu her yerde, yaşama imkânını ve iradesini inanç veriyordu. İnancın ana çizgileriye her yerde hep aynıydı.

'Allah'ı bulmak gerek'

İnanç hangi cevapları verirse versin ve bu cevapları ki- me verirse versin, inancın verdiği her cevap insanın ölümlü varlığına sonsuzluk anlamı katıyordu; yani acılarla, fedakâr- lıklarla ve ölümlüyle yok olmayan bir anlam. Bu demektir ki, yaşamın anlamı ve imkânı yalnızca inançta bulunabilir. Peki inanç nedir? Şunu kavradım ki, inanç yalnızca görülme- yen varlıkların açığa çıkması, yalnızca vahiy değildir. (Bu, inancın özelliklerinden yalnızca birinin tanımıdır.) İnsanın Allah ile ilişkisi değildir. (Önce inancı sonra Allah'ı tanımla- mak gerekir. Yani, Allah aracılığıyla inancı değil.) Dinî kabul, inancın çoğunlukla insanın Allah ile ilişkisi ve insana söylen- miş olan şeylerin kabul edilmesi olarak anlaşılır. Oysa inanç, insan yaşamının ya da anlamının öğrenilmesidir. O sayede insanın kendi varlığını yok etmeyerek yaşamını sürdürdüğü şeydir. İnanç, yaşamın gücüdür. İnsan yaşıyorsa, bir şeylere de inanıyordun Eğer ona bir şeylerin yaşamayı emrettiğine inanmasa, o zaman yaşayamaz. İnsan, ölümlünün bir gölge- den ibaret olduğunu kavırıyorsa, o zaman sonsuz olana inan- mak zorundadır. Çünkü inançsız yaşanamaz. Bugün bütün o iç çatışmalarımın başlangıcını ve gidişatını hatırladığımızda ürperiyorum. İnsanın yaşayabilmesi için ya sonsuz olanı görmemesi ya da bir cevaba ulaşmış olması gerekir. Benim böyle bir cevabım vardı ama ölümlüye inandığım sürece ona ihtiyaç duymuyordum. Akılla onu sınamaya başladığımda,

aklın ışığı karşısında o zamana kadar geçerli olan bütün açıklamalar silinip gitti ve ölümlüye inanmaya son verdiğim zaman geldi artık. Bildiğim şeylerin akla yatkın temellerine dayanarak, kendime yaşamın anlamını verebilecek bir açıklama çıkarmaya başladım. Fakat bir açıklama bulmak mümkün olmuyordu; insanlığın en seçkin bilgeleri ve dehşeleriyle aynı sonuca ulaşıyordum:

Cevabı deneysel bilimlerde aradığımda ne yapmıştım? Ne için yaşamakta olduğunu bilmek istemiş ve bu amaç için benim dışımda olan her şeyi araştırmıştım. Farklı konularda pek çok şey öğrenmiştim ama asıl ihtiyaç duyduklarımıza dair hiçbir şey bulamamıştım.

Cevabı felsefi bilimlerde aradığımda ise, benimle aynı durumda olan ve niçin yaşıyorum sorusuna cevap bulamayan yaratıkların düşünce yapısını araştırmıştım. Tabii ki kendimin de bildiği şeyden başkasını öğrenememişim; yani, insanın hiçbir şey bilemeyeceğini.

"Ben neyim?" Cevap: "Ölümlü olanın bir parçası." İşte,

bütün mesele bu kelimelerde saklı.

İnsanlık, her zekî çocuğun kendiliğinden ağzından dökülebilecek bu basit soruyu, sanki benden önce kimse sormamış gibi kendine soruyordu.

Hayır, bu soru insanlar var edildiği ilk andan beri sorulmuş ve cevap aranmıştır. İnsanlar var edildiği andan, daha en baştan belliydi ki, bu sorunun çözümü için ölümlüyü ölümlüyle, sonsuzu da sonsuzla ölçmek hep yetersizdir. İnsanlık, yaratıldığı andan bugüne kadar ölümlünün sonsuzla ilişkisini aramış ve bunu kelimelere dökmüştür.

Ölümlünün sonsuzla karşılaştırıldığı yaşamın anlamını içeren bütün o kavramları -Allah, özgürlük, iyilik vs.- hepsini mantıkî bir incelemeden geçirelim. Bu kavramlar aklın eleştirisini kaldıramazlar. Çok korkunç değilse bile, bizim kibir ve avuntuyla kendimizi kandırmamız çok gülünç ve

çocukça bir şey değil midir? Hani saati parçalayıp zembereğini bozan, onu bir oyuncak gibi kullanan ve sonra da "Saat artık niye çalışmıyor?" diye şaşırın çocuklar gibi.

Sonlu ile sonsuz arasındaki çelişkinin çözümü kaçınılmaz ve çok önemlidir. Aynı şekilde yaşamı mümkün kılan, yaşama dair soruların cevabı da öyle. Her yerde, her zamanda ve bütün milletlerde bulduğumuz bu yegâne çözüme -bu çözüm, içinde insanların yaşamlarının kaybolduğu bir zamanın sonucudur; benzerini bir daha bulamayacağımız kadar güç bir çözüm- sırf herkese özgü olan ve cevap bulamadığımız o soruyu tekrar sormak için sorumsuzca yıkıyoruz.

Sonsuz bir Allah kavramı; ruhun kutsallığı kavramı; insanî şeylerin kutsallığı kavramı; insanî şeylerin Allah'la birlikteliği; ruhun niteliği ve iyi ile kötü konusundaki insan tasarımları, işte bütün bunlar, insan düşüncesinin uçuk sonsuzluğunda ortaya getirilmiş kavramlardır. Onlar olmazsa yaşamın kendisi de olmaz.

İnsanlığın bütün bu düşünce emeğini bir yana atarak, her şeyi yeni baştan ve kendi düşüncelerime göre kurmak istiyordum. O zamanlar böyle düşünüyordum. Bu düşüncelerin temelleri içimde zaten mevcuttu. Şunu artık iyice kavramıştım ki: İncanın verdiği cevaplarda insanların en derin bilgisi saklıydı ve akla dayanarak onları yadsımaya hakkım yoktu. Bu cevaplar sadece ve sadece yaşamın sorusuna cevap veriyordu.

Hıristiyanlığı Kabul Edemiyorum

Artık her türlü inancı kabullenmeye hazırdım. Ancak bu kabulleniş bana pek huzur vermiyordu. Bir inancı kabullendirirken ondan istediğim şey benden aklın inkârını istememesi ve bir yalan olmamasıydı. Budizm'i ve İslâmîyet'i kutsal kitaplarına müracaat ederek incelemeye başladım; her şey-

den önce kutsal metinlerden ve çevremde yaşayan dindar insanlardan başlayarak Hıristiyanlığı incelemeye koyuldum.

Doğal olarak her şeyden önce kendi çevremdeki inançlı insanlara yöneldim. Ardından bilginlere, Ortodoks ilâhiyatçılara, papazlara, yaşlılara, yeni akıma mensup Ortodoks ilâhiyatçılara ve hatta yeni Hıristiyanlar diye nitelenenlere yöneldim; hani şu "Mutluluk, ruhun kurtuluşu inancına bağlıdır." diye vaaz edenlere. Bu dindar insanlara bağlandım ve onları yaşamın anlamını içinde gördükleri inançlarının nelerden ibaret olduğu konusunda sorguya çektim.

Akla gelebilecek her türlü itirafta bulunduğum ve her türlü zihniyet kavgasından uzak durduğum hâlde, bu insanların inancını kabul edemiyordum. Onların inanç diye nitelendirdikleri ve kabullendikleri şeyin bir açıklama değil, daha ziyade yaşamın anlamının bir çeşit yok edilişi olduğunu gördüm. Onlar, beni inanca götüren yaşam sorusunu cevaplamak adına inançlarına sınımsız bağlanmış değillerdi; tam tersine bana yabancı olan başka inanış ve amaçlar için bağlanmışlardı.

Bu insanlarla bir araya her gelişimde içimi dolduran umuttan sonraki o duyguyu, yani dehşetin, eski çaresizliğimin içine geri dönüşün o azap verici duygusunu unutamıyorum.

İnanç öğretilerini bana ne kadar sık ve ayrıntılı anlatıyorlarsa, ben de onların karmakarışık kafalarını o kadar iyi tanıyor ve onların inancında yaşamın anlamına dair cevapları bulma ümidimi tamamen kaybediyordum. Bana itici gelen, inanç öğretilerinin açıklanmasında bana hep yakın gelen gerçeklere bir çok yararsız ve mantıksız şeyler karıştırmaları meselesi değildi; bu insanların yaşamlarının da aynı benimki gibi olması beni itiyordu. Onlarla benim aramdaki tek fark, inanç öğretilerinin gösterdiği ilkelere yaşamlarının hiç de uymuyor olmasıydı. Çok net olarak görüyordum ki, onlar da

yanılıyorlardı ve onlar da tıpkı benim gibi tek bir yaşam anlamına sahiptiler: Ömür elverdiği sürece yaşamak ve elin ulaştığı her şeyi almak. Bunu çok iyi kavramıştım. Çünkü, eğer sahip olmakla feragat, acı ve ölüm korkusunu yok edecek bir zihniyetleri olsaydı, bunlardan korkmazlardı. Sonuçta benim çevrem insanları ve dindarları da aynı benim gibi refah ve bolluk içinde yaşıyorlardı işte. İşlerini büyütme ya da ellerinde tutmaya çalışıyorlar, feragatten, acıdan, ölümden korkuyorlar ve aynı benim gibi, öteki inançsızlar gibi yaşıyorlardı. İsteklerini doyurarak, inançsızlardan daha kötü değilse bile en az onlar kadar kötü yaşıyorlardı. Hiçbir görüş beni onların inançlarının doğruluğuna inandırmazdı. Bana yokluğun, hastalığın ve ölümün verdiği korkuyu yok edecek bir yaşam duygusuna sahip olduklarını açıklayacak davranışlar gerekliydi; ancak o davranışlar beni onların samimiyetine inandırabilirdi. Fakat bu türlü davranışları benim çevremdeki inançlı kişilerde görmüyordum. İlginçtir ki, bu davranışları çevremdeki en inançsız denilebilecek insanlarda görüyordum.

Böylece benim için bazı şeyler açıklığa kavuştu. Bu insanların inancı benim aradığım inanç değildi. Onların inancı inanç değil, sadece hayatın Epikürcü zevklerinden biriydi. Anlamıştım ki, bu inanç insana teselli veremezdi; belki ancak ölüm döşeginde pişmanlık duyan birine yararlı olabilir. Ancak insanların o büyük çoğunluğuna bir fayda getiremezdi; yani başkalarının emeğini sömürerek zevk almak üzere yaratılmamış, bütün insanlık yaşayabilsin, yaşamını sürdürebilsin diye yaşamı var etmek üzere yaratılmış insanlara bir fayda getirmesi mümkün değildi.

Yaşama bir anlam vermek için uğraşan milyarlarca insan, bunların dışında gerçek bir inancın ve imanın bilgisine sahip olmak zorundalar.

"Yaşamın anlamı nedir?" şeklindeki soru ve "Bir dert!" şeklindeki cevap tamamen doğrudur. Yanlış olan şey-

du: Sadece bana yönelen cevabı, ben genel olarak yaşama aktarıyordum. Kendi kendime "Yaşantımın anlamı nedir?" diye sormuş ve cevabı almıştım: "Bir dert ve bir anlamsızlık!" Şüphesiz benim yaşam biçimim, yani şımarıklık, zevk ve sefa dolu bir yaşam, anlamsız ve kötüydü gerçekten. Bu yüzden "Yaşam kötü ve anlamsızdır." cevabı genel olarak insan yaşamına değil, benim yaşamıma aitti. Daha sonraları Hıristiyanlıkta bulduğum gerçeği, yani insanların ışıktan çok karanlığı sevdiğini, karanlık işlerle uğraşanların ışıktan nefret ettiklerini ve yaptıkları işlerin aydınlığa çıkmasından korktukları için de ışığa doğru ilerlemediklerini kavradım. Açık ve net olan bir gerçek vardı: "Yaşamın anlamını kavramak için her şeyden önce yaşamın anlamsız ve kötü ol- maması gerekiyordu." Ben ne diye uzun bir süre böyle apa- çık bir gerçeği görmeden dolaşmıştım, bilemiyorum. İnsan eğer insanlığın yaşamı hakkında düşünmek ve konuşmak is- terse, birkaç asalağın yaşamı üzerinde değil, insanlığın yaşa- mı üzerinde düşünmek ve konuşmak zorundadır. Bu gerçek $2x2=4$ gibi bir gerçektir. Bunu ben görememiştim. Çünkü $2x2=4$ olduğunu kabul etseydim, kendimin iyi olmadığını kabul etmek zorunda kalacaktım. Oysa kendimi iyi hisset- mek benim için $2x2=4$ 'ten daha önemli ve daha gerekliydi. Ancak şimdi, iyi insanları sevmeye başladıkdan ve kendimi nefrete lâıyk bulduktan sonra, gerçeği kabul ediyordum. Be- nim için her şey artık açıklığa kavuşmuştu.

Bir kuş uçuğu, yem topladığı ve yuva kurduğu sürece yaşamını sürdürür. Kuşların bu yaşam çabalarını görünce onların duyduğu sevinçten sevinç duyuyorum. Keçi, tavşan, aslan; hepsi de beslenmek, çoğalmak ve yavrularını besle- mek zorunda oluşlarına imkân veren yaşam şartlarının için- de bulunmaktalar. Biliyorum ki, eğer onlar bunu yapıyorlar- sa mutludurlar ve yaşamları kendi yaşam kurgulan içinde tutarlı ve mantıklıdır. Peki, insan ne yapmak zorunda? O da yaşamın içinde tıpkı hayvanlar gibi mücadele etmek zorun-

da. Aralarında yalnızca bir fark var; eğer insan yaşamı tek başına alt etmek isterse mahvolur. İnsan, yaşamı sadece kendisi için değil, herkes için alt etmek zorunda. Eğer bunu yapıyorsa mutludur, yaşamı da mantıklıdır.

Peki, ya ben bugüne kadarki otuz yıllık bilinçli yaşamım süresince ne yaptım? Bırakın başkaları için mücadele etmeyi, kendim için bile mücadele etmedim. Bir asalak olarak yaşadım ve kendime "Yaşamamın amacı nedir?" diye her sordüğümde şu cevabı aldım: "Amaçsız!"

Dünya yaşamı, herhangi bir iradeye göre gerçekleşmektedir. Biri, dünyanın varlığıyla ve bizim yaşamlarımızla kendine özgü bir eser gerçekleştirmektedir. Bu iradenin anlamını kavramak ümidine sahip olmak istiyorsak, her şeyden önce onun isteklerini yerine getirmek, bizden isteneni yapmak zorundayız. Eğer benden isteneni yapmazsam, bu durumda benden istenen şeyi asla kavrayamam. Bunun sonucunda da hepimizden, bütün bir insanlıktan isteneniye hiç kavrayamam.

Allah'ı Arayış

Akıl yoluyla edinilen bilginin insanı yanılgıya götürdüğü görüşü, verimsiz düşüncelere kapılmak hatasına düşmem noktasında bana yardımcı oldu. Gerçeğin bilgisinin ancak yaşam yoluyla bulunabileceğine emin olmam, beni yaşamın doğruluğundan şüpheye çağırdı. Beni kurtuluşa götüren yol, ben merkeziliği kavramam ve yalnızca bunun gerçek yaşam olduğunu anlamam olmuştu. Anladım ki, ben eğer hayatı ve anlamını kavramak istiyorsam, bir asalak hayatı sürmek istemiyor ve gerçek yaşamı istiyorsam, gerçeklerin ayırımına varmış insanlığın ona verdiği anlamı kavradıktan sonra bu hayatla birleşmek ve onu incelemek zorundaydım.

Tam o sıralarda başıma ilginç bir olay geldi. "Yaşamıma bir kurşunla mı yoksa bir ilmekle mi son vereyim?" diye dü-

şündüğüm yıl, kalbim bahsettiğim bu düşünceler nedeniyle hüzünlü bir duyguyla dağlanıyordu. Eğer bu duyguya bir isim vermek gerekiyorsa "Allah arayışı" diyebilirim. Bunu en içten inancım ile tekrarlıyorum: Bu Allah arayışı, düşün- ceyle değil duyguyla ilişkili bir arayıştı. Bu bir korku, bir ter- kedilmişlik, bir yalnızlık duygusuydu; evrenin orta yerinde, belli belirsiz bir yardım beklentisinin ve umudunun duygu- suydu. Allah'ın varlığını ispatlamanın olanaksız olduğuna iyice inanmışım. Çünkü, Kant bunu ispatlamanın mümkün olmadığını ispatlamış ve ben de bunu anlamışım. Yine de her şeye rağmen Allah'ı arıyor, onu bulacağımı umuyor- dum. Aradığım ve bulamadığım Allah'a, âdet olmuş bir dua ile yönelmekten de geri kalmıyordum. Bazen Kant'ın ve Schopenhauer'in seslendirdiği Allah'ın varlığının ispatlana- mazlığı hakkındaki gerçeklerini tartıp ölçüyor, bazen de bu gerçekleri çürütmeye çalışıyordum. Bunun sebebinin, mekân ve zaman gibi bir düşünce kategorisinin olmadığını düşünü- yordum. Eğer ben varsam, bunun bir sebebi Allah denen şeydi. Bu düşüncenin üstünde duruyor ve varlığımın bütün yetenekleriyle bu sebebin bilincine ermeye çalışıyordum. Ancak iradesine tâbi olduğumuz bir gücün var olduğunun bilincine ulaşır ulaşmaz, yaşamın imkânını hissettim. Fakat kendime sorular sormaya devam ettim: "Bu sebep, bu kuv- vet nedir? Onun hakkında ne düşünmeliyim ve Allah dedi- ğim şeye karşı nasıl davranmalıyım?" Sorduğum tüm bu so- ruların karşılığında, bilinen cevaplardan başka şey gelmedi aklıma: "O yaratandır, yaşatandır."

Bu cevaplar beni hiç tatmin etmedi. Yaşamak için ihtiya- cım olan şeyi kaybettiğimi hissettim. Ruhumu bir korku sar- dı ve aradığım şeye dua etmeye başladım, ondan bana yar- dım etmesini diledim. Dua ettikçe bir şeyi çok açıkça anla- dım ki, o beni duymuyordu. Kalbim, Allah'ın olmayabilece- ği şüphesiyle dolmuştu. O anda yine dua ettim: "Efendim, bana acı, beni kurtar! Efendim, Allah'ım, bana yol göster!"

Fakat hiç kimse bana acımadı ve ben yaşamımın tamamen durduğunu hissettim.

Çok farklı taraflardan bakarak hep şu sonuca varıyor- dum: Ben sebepsiz ve anlamsız olarak dünyaya gelmiş ola- mazdım. Kendimi benzer durumda hissettiğim gibi, yuva- dan düşmüş sırt üstü yatan bir yavru kuş da olamazdım. Hem öyle olsa bile, yuvadan düşmüş, sırt üstü yatan bir kuş- cağız yüksek çimenlerin arasında ötüyordu. Ötüyordum; çünkü annemin beni yüreğinin altında taşıdığını, ısıtıp besle- diğini, sevdiğini biliyorum. Nerede o anne? Ben eğer doğu- rulmuşsam, kim do ğurmu ştu beni? Birinin beni severek dünyaya getirdiğini kendimden saklayamam ki! Peki, bu bi- risi kim? Yine Allah.

'Sebepsiz bu dünyaya gelemezdim'

O, benim arayışımı biliyor, çaresizliğimi ve savaşımı da görüyordu. "O var!" dedim kendi kendime ve bunu kabul etmem yetti. O anda yaşam içimde kıpırdandı ve ben varlı- ğın imkânını, sevincini hissettim. Ancak kısa bir an sonra, Allah'ın varlığını kabullenmek düşüncesinden ona olan ilgi- yi aramaya geçtim. Karşımda yine üç değişik kılıkta kurtarıcı oğlunu bize gönderen yaratıcımız, Allah vardı. Bu dünyadan ve benden kopmuş olan Allah, bir buz parçası gibi gözleri- min önünde eriyip gitti ve sonunda yine bir hiçlik kaldı. Ya- şam pınarının yine kurduğunu hissettim. Beni yine kuşku ve o kötü duygu sardı: Kendimi öldürmekten başka çıkar yol olmadığı duygusu. Fakat en kötüsü, bunu becerecek durum- da olmadığımı hissediyor olmamdı.

Çok iyi hatırlıyorum, bahardı ve ormanda yalnızdım. Ormanın sesine kulak vermiştim. Dinliyor ve tek bir şeyi dü- şünüyordum. Zaten son üç yılda hep o tek ve aynı şeyi dü- şünmüştüm. Yine Allah'ı arıyordum.

"Pekâlâ, Allah yok!" dedim kendi kendime. Benim hayal gücümün ürünü olmayıp da gerçek olan, yani hayatım gibi gerçek biri yok. Yok böyle biri ve hiçbir şey, hiçbir mucize böyle bir şeyi ispatlayamaz. Çünkü, mucizeler benim hayal gücümün ürünleri ve üstelik de mantığa aykırı. "Ya benim aradığım yaratıcı kavramı? Peki bu kavram nereden geliyor?" diye sordum kendi kendime. Bu düşünceyle birlikte içimde yaşama sevinci dalgalanmaya başladı. Çevremdeki her şey yaşam gücü ve anlam kazandı. Fakat sevincim yine uzun sürmedi. Akıl işlemeye devam ediyordu: Bir yandan "Allah tasavvuru Allah değildir!" diyordum kendi kendime. Sonra da "Tasavvur, benim içimde cereyan eden bir şeydir. Yaratıcı tasavvuru benim içimde uyandırıp uyandıramadığım bir şey. Ben onsuz hayatın olmayacağı bir şeyi arıyorum." diyordum. Şimdi içimdeki ve çevremdeki her şey yine ölüyordu ve ben yine kendimi öldürmek istiyordum. Sonunda kendimi inceledim ve içimde neler oluyor diye kendime baktım. Ölmeye ve dirilmeye dair yüzlerce olay hatırladım. Gördüm ki, ben yalnızca Allah'a inandığımda yaşıyordum. Allah'ı düşünmem yetiyordu, o zaman hemen diriliyordum. O'nu unuttuğum, O'na inanmadığım zamanlarda ise, yaşam da yok oluyordu. Yaşamın bu diriliş ve ölümleri neydi? Allah'ın varlığına inancı kaybettiğimde, sanki yaşamla ilgili bağlarım da kopuyordu. Allah'ı bulmak konusunda az da olsa umudum olmasa, yaşamıma çoktan son verirdim. Fakat yaşıyordum. O'nu hissettiğim ve O'nu aradığım zaman yaşıyordum. Öyleyse, O vardır. O , O'nsuz yaşanmayan şeydir. Allah'ı bilmek ve yaşamak, bir ve aynı şeydir. Allah yaşamdır. Allah'ı arayarak yaşadığın takdirde, yaşam Allah'sız olmaz."

Eskisinden çok daha güçlü bir şekilde içimdeki ve çevremdeki her şey ışıldadı ve bu ışık yaşantımda beni bir daha hiç terk etmedi. Böylece intihardan kurtuldum, içimdeki bu değişimin ne zaman ve nasıl gerçekleştiğini dile getiremez-

dim. Nasıl içimdeki yaşama gücü farkına varmadan yavaş yavaş yok olmuş ve yaşamanın imkânsızlığının, durgunluğunun ve intiharın gerekliliğın farkına varmışsam, aynı şekilde yaşama gücü yavaş yavaş içime geri dönmüştü. Bana geri dönen bu yaşam gücü yeni değil, yaşamımın ilk günlerinde bana eşlik eden en eski güçtü. Her bakımdan en eskisine, yani çocukluk ve gençlik yıllarımda beni meydana getiren ve benden bir şeyler isteyen iradeye inanmaya geri dönmüştüm. Yaşamımın tek ve başlıca amacının daha iyi bir insan ve bir iradeyle büyük bir uyum içinde olmak olduğu düşüncesine dönmüştüm. Bu iradenin ifadesini, benden saklı duran ve uzak bir geçmişte bütün insanlığı kendi düsturu hâline getiren şeyde bulacağım düşüncesine dönmüştüm. Yani kısacası, Allah'a inanmaya, ahlâkî bir mükemmelleşmeye ve yaşamın anlamını bahşeden geleneğe dönmüştüm. Yalnız bir şey farklıydı: O zaman bütün bunları bilinçsizce kabulleniyordum; şimdi ise artık bu olmadan yaşamayacağımın farkındaydım.

Başımdan geçenleri şöyle ifade edebilirim: Ne zamandı bilmiyorum; neresi olduğunu bilmediğim bir sahilde beni bir kayığa oturtular ve sonra kayığı karşı kıyıya yönelttiler. Kürekleri elime verip beni yalnız bıraktılar. Küreklerle elimden geldiği kadar uğraştım ve ilerledim. Ancak ben açıldıkça beni o bilmediğim yere götüren akıntı da şiddetleniyordu. Ulaşmam gereken hedeften farkında olmadan uzaklaşıyordum. Etrafımda benim gibi akıntıya kapılan bir çok kürekçinin olduğunu gördüm. Bazıları durmadan kürek çekmeye devam ederken, bazıları küreklerini çoktan fırlatıp atmıştı. Koca kayıklar, dev gibi gemiler insanlarla doluydu. Bir kısmı akıntıya karşı çabalamaya devam ederken, bir kısmı kendini akıntıya bırakmıştı. Ben de bir yandan ilerleyip bir yandan da akıntının aşağılarında kalan yolcuların ardından bakarken, bana gösterilen yönü unuttum. Tam da akıntının ortasında, aşağı doğru giden kayık ve gemilerin kalabalığında

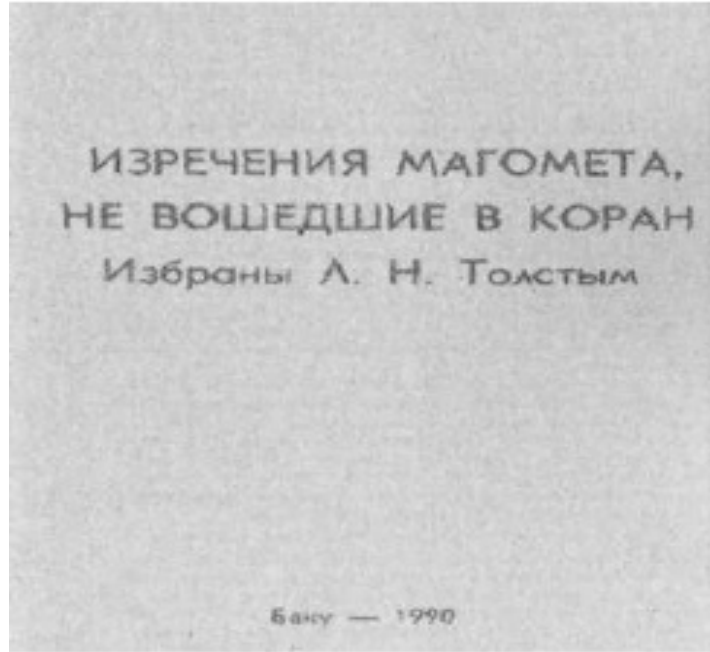
yönümü iyice kaybettim. Her yanımdan tayfalarının neşeli zafer çığlıkları attığı yelkenliler, gemiler ve kürekli kayıklar geçiyor, akıntının aşağılarına doğru giderlerken bana "Başka bir yön yok!" diye sesleniyorlardı. Ben de onlara inanıyor- dum ve onlarla birlikte ilerliyordum. Böylece çok uzaklara yol aldım. Öyle uzaklara gittim ki, ortasında yolumu şaşırdı- ğım hızlı akıntıların gürültüsünden başka ses duyamaz ol- dum ve kayıkların orada nasıl parçalandığını gördüm. Ve bütün bu gördüğüm, yaşadığım şeylerin dehşetinden olsa gerek, kendime geldim. Uzun süre, bana ne olduğunu anla- yamadım. Önümde yalnızca koşar adım yaklaştığım ve korktuğum yok oluşu görüyor, hiçbir yerde kurtuluş göremi- yordum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. O zaman geriye doğru baktım ve sayısız kayık gördüm. İnatla, büyük bir savaş vererek akıntıyı geçiyorlardı. O anda kıyıyı, kürekleri ve yönümü hatırladım. Geriye döndüm ve akıntıya ters yön- de, kıyıya doğru kürek çekmeğe başladım.

Kıyı Allah'tı; yön gelenek, kürekler ise bana verilen öz- gürlüktü. Ve bunlar bana kıyıya ulaşmaya çabalayayım, Al- lah'la birleşeyim diye verilmişti.

4. BÖLÜM

BELGELER

Tolstoy'un derlediği "Hz. Muham- med'in Kur'an'a Girmeyen Hadisleri" risalesinin orijinal Rusça bask ısı 1.

У 2004 жылы — «Историческая история», в 1988 году — И. И. Топтеев, проект издания в Москве книги Абдуллах Али Сулейманов «Историческая Магистрия». Но эти «картинки» были сделаны невольными силами, инициативы инициативности — «Историческая Магистрия» в сентябре 1988 года под названием «Историческая Магистрия» на основании в Моран Мубраты З. И. Топтеев.

Теперь же эти материалы не издаются в Азербайджане, да и русскому читателю они неизвестны. Между тем, так как издание И. И. Топтеева не только дано к издательству Магистрия, но и издавалось на русском языке — в Москве издательство на русском языке и, конечно, к изданию — «Историческая Магистрия».

Будет, конечно, любимо русскими. И Топтеев предельно разбирается в русском языке. О это издание и издавать пожелал, в частности, издательство, которое он адресовал 12 марта 1988 года Е. Веккерой — русской переводчице, известной также из Азербайджана. Она сообщила английскому издательству о желании ее издать, после для себя своего, «Историческая Магистрия» — это был.

Вот так, в частности, ответил ей Лих Топтеев:

«Для издания по своему предположению издательство, конечно, и в особенности по всем бюрократическим условиям, которые выставляют свои условия, и могу только все другой издательство такое издание. Как бы иначе кто издатель, для меня, конечно».

5

Составитель и автор вступительной статьи
Б. Ганбо.

Текст печатается по изданию: Идрисов Абасметте
его биографии в книге: Идрисов И. И. Топтеев, — М,
Инициатива «Историческая», 1988 г.

© Переводчик, издательство «Крем-
мунд» — ЦИ ИИ Азербайджана по
определению «Современ», 1996.

выше всего христианские идеалы и христианское учение в его истинном смысле, для каких не может быть никакого сомнения в том, что магометанство по своим внешним формам стоит наравне выше церковного православия. Так что, если человеку поставлено только два выбора: держаться церковного православия или магометанства, то для всякого разумного человека не может быть сомнения в выборе, и всякий предпочтет магометанство с признаками одного догмата, единства Бога и Его пророка, вместо того сложного и непонятного богословия — Трицетых, искупления, таинства, Божьей Матери, святых и их изображений и сложного богослужения. Оно и не могло быть иначе, т. е. не могли не быть того, чтобы магометанство, по отсутствию каких-либо суеверий, затемняющих сущность учения и входящих в церковную веру, не стояло бы выше этой церковной веры по одному тому, что магометанство возникло на 600 лет позднее христианства.

Все на свете развивается, совершенствуется: как совершенствуется отдельный человек, так совершенствуется и все человечество и главная основа жизни всех людей — их религиозное сознание. Совершенствование же различно состояно в ее упрощении, уяснении, освобождении от всего того, что скрывает ее. Такое освобождение религиозной истины от того, что скрывает ее, совершалось с самых древнейших времен всякими мыслителями человечества, сделавшимися основателями всех больших религий. Так, прежде всех других, известных нам религий, такое новое, более чистое понимание религии дано было в книге Веды (в Индии), позднее в учениях Моисея, Будды, Конфуция, Лао-Тся, Христа, Магомета. Все эти основатели новых религий, освобождаясь религию от древнего грубого понимания ее и заменявшие его более глубоким, простым и разумным. Были великие люди, но все-таки люди, и потому не могли выразить истину во

всей ее ясности, глубине и чистоте от всяких прошлых заблуждений. Но если бы даже предположить, что люди эти не могли ошибаться, и все, что они говорили, было несомненной истиной, то те учения их, которые стали много позже ее, не могли истину во всей ее глубине, естественно, никак уяснить ее, сделать ее обязательной для всех, изгнать ее, прилагая к ней опять много лишнего и в особенности чудесного, из-за которого трудно было большинству людей видеть саму истину во всем ее значении. И таким образом истина, чем дольше исповедовалась религиями, тем все больше и больше нарастала ее оторванность от основателями истину и уяснения ее. И потому в самых древних религиях больше всего чудесного и всякого рода суеверий, скрывающих истину: больше всего в самой древней, в браминской, уже меньше в буддийской, конфуцианской, таосистской, еще меньше в христианской, но уже меньше всего в самой последней большой религии — в магометанской.*

Примерно в то же время, когда появились эти строки, готовилась к печати и почти забытая книга, которую мы считаем важным сделать доступной каждому человеку.

В наше время, когда фанатизм разно местей, стремится страдать народы, толкая в неразумные той или иной религии, это — насущная необходимость.

В. ГАНБОВ.

* Письмо Л. М. Толстого С. Е. Венюковой — 15 марта 1907 года. — «Литературный Азербайджан», № 12, 1978 г., стр. 114.

ИЗРЕЧЕНИЯ МАГОМЕТА,
НЕ ВОШЕДШИЕ В КОРАН

Магомет спал под пальмою и, внезапно проснувшись, увидел перед собою своего врага Дьятура, занесшего над ним меч. «Ну, Магомет, кто спасет теперь тебя от смерти?» — вскричал Дьятур. «Бог», — отвечал Магомет. Дьятур опустил меч. Магомет вырвал его и вскричал в свою очередь: «Ну, Дьятур, кто спасет теперь тебя от смерти?» «Никто», — отвечал Дьятур. «Ты знай же, что тот же Бог спасет тебя», — сказал Магомет, возвращая ему меч. И Дьятур сделался одним из вернейших друзей пророка.

* * *

О, Господи! Даруй мне любовь к тебе; даруй мне любовь к тем, кого ты любишь; сделай так, чтобы я мог исполнить дела, заслуживающие твоей любви; сделай так, чтобы любовь твоя была для меня дороже меня самого, дороже семьи моей и богатства.

5

ИЗРЕЧЕНИЯ МАГОМЕТА,
НЕ ВОШЕДШИЕ В КОРАН

Избранные А. М. Токстиным.

Оформитель — редакция Р. Мамедов.
Технический редактор — Э. Тагиева.

Подписано в печать 16.11.90 г. Формат бумаги 60×90 1/8.
Бумага газетная. Печать офсетная. Усл. л. в. 0,75.
Уч.-изд. л. 0,4. Заказ 7596. Тираж 50000. Цена 2 руб.

Отпечатано в типографии издательства «Наш мунисат»
ШС КП Азербайджана.

Бог говорит: «О, человек! Только следуя
моим законам, и ты сделаешься подобен мне;
и скажешь: «Да будет, — и будет так»!»

Не умерщвляйте своих сердец излишней
пищей и питьем.

Ангелы сказали: «О, Боже! Есть ли что-ли-
бо из сотворенного тобой более крепкое,
чем камень?» Бог сказал: «Есть, железо крепче
камней, ибо оно разбивает их». Ангелы
сказали: «О, Господи! Есть ли что-либо из
сотворенного тобой более крепкое, чем
огонь?» Бог сказал: «Есть, вода крепче огня,
ибо она останавливает и гасит огонь». Тогда
ангелы сказали: «О, Господи! Есть ли что-ли-
бо из созданного тобой более крепкое, чем
вода?» Бог сказал: «Есть, ветер крепче воды:
он волнует и гонит ее». Они сказали: «О,
Господи! Есть ли что-либо из созданного то-
бой более крепкое, чем ветер?» Бог ска-
зал: «Есть, дети Адама, даящие милосердие;
подя, скрывающие от левой руки то, что они
дают правой, преодолевают все».

¹ То есть, если человек живет в полном соответствии
с законом Божьим и законами природы, то и его воля не-
подлежит сомнению, и чего бы он ни пожелал, все будет ему.

Абдуллах Аль Суварди

17

Изречения Магомета, не вошедшие
ран. Избранный Л. Н. Толстым. — М., из-
дательство «Посредник», 1909 г. — 32

Переводы книги «Изречения Магомета, не
шедшие в Коран. Избранный Л. Н. Толстым», — М.,
изд-во «Посредник», 1909 г.

Бог говорит: «Я был никому неизвестным сокровищем. И я пожелал быть известным. И вот я создал человека».

Не злословь никого. И если кто-нибудь станет злословить тебя и выставлять на вид пороки, какие он знает в тебе, не разоблачай пороков, какие ты знаешь в нем.

То, что законно, — ясно, и то, что не законно, — также ясно; но есть сомнительное между тем и другим. Когда представится тебе такое сомнительное, воздержись и ничего не делай.

Кто милостив к созданиям Божиим, к тому милостив Бог; потому будь милостив к человеку на земле, к доброму ли, к злому ли, — а быть милостивым к злому, значит, удерживать его от зла.

Магомет, спрошенный о том, в чем состоит высшая вера, отвечал: «Делайте всем лю-

дям то, что вы желали бы, чтобы вам делали люди, и не делайте другим того, чего вы не желали бы себя».

Испытание искренности каждого верующего мусульманина заключается в том, чтобы оставлять без внимания все то, что находится не в его власти.

Бог устроил прямую дорогу с двумя стенами по ее сторонам, с открытыми воротами в низ, прикрытыми занавесками. В начале этой дороги стоит распорядитель, который говорит: «Идите прямо по дороге и не сворачивайте в сторону». А выше этого распорядителя стоит другой, который говорит вслакому, направляющемуся к воротам: «Не входите в эти ворота, иначе вы навзрыло упадете». И вот дорога эта есть жизнь; открытые ворота на ней — это дела, запрещенные Богом; занавески, которыми прикрыты ворота, это границы, поставленные Богом; первый распорядитель есть слово Божие, а второй — Бог, пребывающий в сердце каждого верующего.

Милостыня есть долг каждого верующего. Тот, кто не имеет для нее средств, пусть творит добрые дела и удерживается от зла, и это будет его милостыней.

* * *

Каждый возжеланный взгляд — прелюбодеяние, и когда женщина надуетесь и идет в соборные, где есть мужчины, с желанием показать себя, с сладострастным взглядом, она — прелюбодейка.

* * *

Магомат однажды сказал Вавишаху: «Не правда ли, ты пришел затем, чтобы спросить меня, что есть добро и что зло?» «Да, — отвечал тот, — я пришел именно затем». Тогда Магомат обмахнул в миро свои пальцы, коснулся ими его груди, сделал знак в направлении к сердцу, и сказал: «Спрашивай наставления у своего сердца». Это он повторил трижды и затем сказал: «Добро — это то, что придет твоему сердцу твердость и спокойствие, а зло — это то, что повергает тебя в сомнения, хотя бы в такое время, когда другие люди оправдывают тебя».

* * *

Вы не войдете в царство Божие до тех пор, пока не будете иметь веры; и вы не ис-

Истинная скромность — источник всех добродетелей.

* * *

Без скромности и целомудрия не может быть веры.

* * *

Будьте настойчивы в долении добра.

* * *

К свету стремился я, в свете и живу.

* * *

Блажен тот, кто, видя доброе, благодарит Бога, а подвергаясь несчастиям, терпеливо их переносит; всегда награжден он от Бога.

* * *

Люди, нашедшие истинный путь, не сбижались бы с него, если бы не вступали в споры.

* * *

Величайшие враги Бога — это люди, которые называют себя верующими, а творят дела неправды и дерзновенно проливают кровь людей.

* * *
Могила — первая ступень в вечности.

* * *
Самая святая война — та, в которой человек побеждает самого себя.

* * *
Час созерцания лучше, чем год благоговения.

* * *
Молитва — соединение верующего с Богом, возвышением духа.

* * *
Смерть — это мост, соединяющий одного с другим.

* * *
Я горжусь тем, что беден.

* * *
Верующий умирает с преданностью воле Божией и надеждой на Его благость.

деленным оком на чужую жену; в прелюбодеянии языка: это высказывать то, что противно воле Божией.

* * *
Ничто так не противно Богу, как то, что люди, мужчины и женщины, вместо того, чтобы служить Богу, совершают прелюбодеяние.

* * *
Бог милостив к тому, кто добывает себе пропитание не попрошайством, а своим трудом.

* * *
Награда бывает столь же великой, сколь велико несчастье, то есть, чем больше кто несчастлив и злополучен, тем выше и совершеннее его награда. И поистине, когда Бог любит кого, то он подвергает его в несчастья.

* * *
После исповедания своей веры Могомет обыкновенно говорил: «О, Господи! Молю тебя о твердости в вере, о готовности идти прямым путем, о помощи твоей приобрести милость в глазах твоих и подобающим образом чтить тебя; молю тебя еще, чтоб ты дал мне сердце невинное, отрывающееся от по-

рока, и правдивый язык; и молю еще тебя, чтобы ты дал мне то, что ты признаешь добродетелью, ограждая от того, что ты признаешь пороком, и чтобы ты простил мне те прегрешения мои, каково ты знаешь.

* * *

Знаешь ли ты, что подрывается под самое основание нашей веры и что инвертирует ее? Это ошибки толкователей, словопрения лексикомов и повеления правителей, сблизившихся с дороги.

* * *

Женщина — вторая половина мужчины.

* * *

Знание терпит ущерб, когда его забывают, но оно вовсе теряется, когда его сообщают недостойному.

* * *

Кто же ученый? Тот, кто исполняет то, что он знает.

* * *

Близко время, когда от нашей веры ничего не останется, кроме ее имени, и от Кори-

на ничего, кроме его видности, когда в мечтах не будет более ни учения, ни служения Богу, когда ученые сделаются людьми, худшими из всех живущих на земле, когда слоры и препирательства станут исходить от них и возвращаться к ним.

* * *

Стремление к знанию есть Божественная заповедь для каждого верующего; ноставлять в знания недостойных его значит надевать жемчуг, драгоценные камни и золото на шью свиньям.

* * *

Наставления бывают трех родов: такие, правда которых несомненно, — следуй им; такие, которые сблизуют с путю, — удерживайся от них; и такие, которые неясны, — ищи у Бога разъяснения их.

* * *

Верующие не умирают; они только переносятся из тленного мира в мир вечного существования.

Истинно-верующий Благодарит Бога в дни
преуспевания и полагается на Его волю в по-
незгодах.

На Бога надейся, но призывай своего
верблюда.

Драгоценен мир и все, что есть в нем; но
самое драгоценное из всего, что есть в нем,
это — добродетельная женщина.

Никто из поэтов не сказал зернее Лабидас:
«Знаю, что все суета, кроме Бога».

Присоединяйтесь к истинным, чуждайтесь
лжес.

Недостойно возмущающего позорить чье-
либо честь; недостойно проклинать кого-либо,
недостойно злословить и недостойно возму-
щающего всякое пустословие.

Избегайте подмечать и осуждать недо-
статки в людях, особенно тех, к которым есть
в вас самих.

21

Побольше молчать и оставаться в добром
расположении духа, — может ли быть что-
либо лучше этого?

Будьте осторожны в шести случаях: когда
говорите, — говорите истину; когда вы что-
либо обещаете, — исполняйте; долги свои —
платите; будьте целомудренны и в мыслях, и
на деле; удерживайте свою руку от всякого
жестокости и сторонитесь всего худого.

Бог не ставляет нас быть смиренными, по-
чтительными и не гордыми, так, чтобы ни один
человек не угнетал другого.

Тот не с нами, кто зовет других помогать
ему в деле угнетения; и тот не с нами, кто от-
ставляет свой народ в неправде, и тот не с
нами, кто унижает, помогая своему народу
утверждать произвол.

Любая вещь делает вас слепыми и слыш-
ными.

22

Нет совершенной веры у того, кто не желает Брату своему того же, чего он желал бы себе.

* * *

Тот, у кого нет чистого сердца и лжи, удерживающего от лустословия, не может быть верующим.

* * *

Исполнение религиозных обрядов не искупит вкны злоречивого языка.

* * *

Сказать вам о том, что лучше поста, милостыни и молитвы? Это — примирение друга с другом: потому что вражда и злоба лишают человека всякой награды от Бога.

* * *

Бог ничего не создал лучше разума, — ничего более совершенного и прекрасного; блага, какие он дает людям, он дает ради него; от разума же происходит и понимание Бога.

Бог — сам кроток, исполнен кротости. Он дает кроткому то, чего не дает жестокому.

* * *

Не тот могуч и силен, кто низвергает людей, а тот, кто удерживается от гнева.

* * *

Богатство бывает не от наобидия мирских благ, а от добольства духа.

* * *

Однажды Могомет спал на циновке и встал очень загрязненный ею. Некто сказал ему: «О, посланник Божий! Ведь если бы ты пожелал, я постлал бы тебе мягкую постель». Могомет ответил: «Что мне до этого мира? Ведь я здесь, как путешественник, который вошел в тень дерева и сейчас выйдет из нее».

* * *

Когда вы видите человека, одаренного более вас богатством и красотой, тогда подумайте о людях, одаренных менее вас.

Смотрите на людей, стоящих ниже вас: это предохранит вас от пренебрежения и благостям Божиим.

* * *

Один человек пришел к Магомату и сказал ему: «Поклянитесь, я люблю тебя». Магомет ответил ему: «Подумай о том, что ты говоришь». И человек тот сказал: «Клянусь, я люблю тебя», — и повторил слова эти трижды. Тогда Магомет сказал ему: «Если ты искренен, то приготовься к бедности, ибо бедность придет к тому, кто любит меня, скорее, чем поток к морю».

* * *

Рассудить двоих людей есть милосердие; и помочь человеку сесть в седло и поднять ему его животное есть милосердие; и доброе слово, которое говорят в благодарности, и краткий ответ вопрошающему есть милосердие; и удаление того, что причиняет неудобство людям, как терновника или камней с дороги, есть милосердие.

* * *

Бог говорит: «Для возлюбленного моего я — слух, которым он слышит, я — зрение, которым он видит, я — руки, которыми он берет, и ноги, которыми он ходит».

Как трясина о землю очищает железо, так память о Боге очищает сердце человека.

* * *

Каждое доброе дело есть дело милосердия; и разве не доброе это дело встретить брата своего с приездом и налить воды из меха своего в его кувшины?

* * *

Магомет спросил: «Как вы думаете, бросит ли женщина ребенка своего в огонь?» Ему отвечали: «Нет». Тогда Магомет сказал: «А ведь Бог более сострадателен к своим созданиям, чем женщина к своему ребенку».

* * *

Захватывающий одному себе то, чем должны пользоваться все люди, — грешник и нарушитель закона.

* * *

Отдавай работнику плату его прежде, чем высохнет его пот.

Будь ласков с людьми и не будь труб; будь любезен с ними и не презирай их. И когда ты встретишь мудреца и христиана, которые будут спрашивать тебя о ключах рая, скажи им, что ключи рая в том, чтобы свидетельствовать истину Божию и творить дела добра.

* * *

Милосердие — когда вы улыбаетесь приветливо брату своему; милосердие — когда вы пробуждаете человека к доблестным поступкам и удерживаете от незаконных дел; милосердие — когда вы указываете дорогу людям, потерявшим ее, и когда вы помогаете слепому.

* * *

Любите ли вы своего Создателя? Если да, то любите прежде всего людей, своих братьев.

* * *

Внимать словам мудрого и слушать других любовь к истине лучше, чем исполнять предписания закона.

* * *

Наиболее почитаем у бога тот, кто прощает обиднику, находящемуся в его власти.

28

ИЗРЕЧЕНИЯ МАГОМЕТА,
НЕ ВОШЕДШИЕ В КОРАН
Избранные Л. Н. Толстым.

Оформитель — художник Э. Мамадов.
Технический редактор — Э. Тагиева.

Подписано в печать 16.11.90 г. Формат бумаги 80x90/16.
Бумага газетная. Печать офсетная. Усл. п. л. 0,75.
Четв. изд. л. 0,4. Заказ 7595. Тираж 50000. Цена 2 руб.

Отпечатано в типографии издательства «Коммунист»
ЦК КП Азербайджана.

Vekilov Ailesinin Tolstoy ile Gerçekleş- tirdikleri Yazışmaların Kitapçık Halin-

deki Metinleri

107

